8 LEI

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNI

LOUIS BOUSSENARD

MILIOANELE LUI VULPE-ROȘII

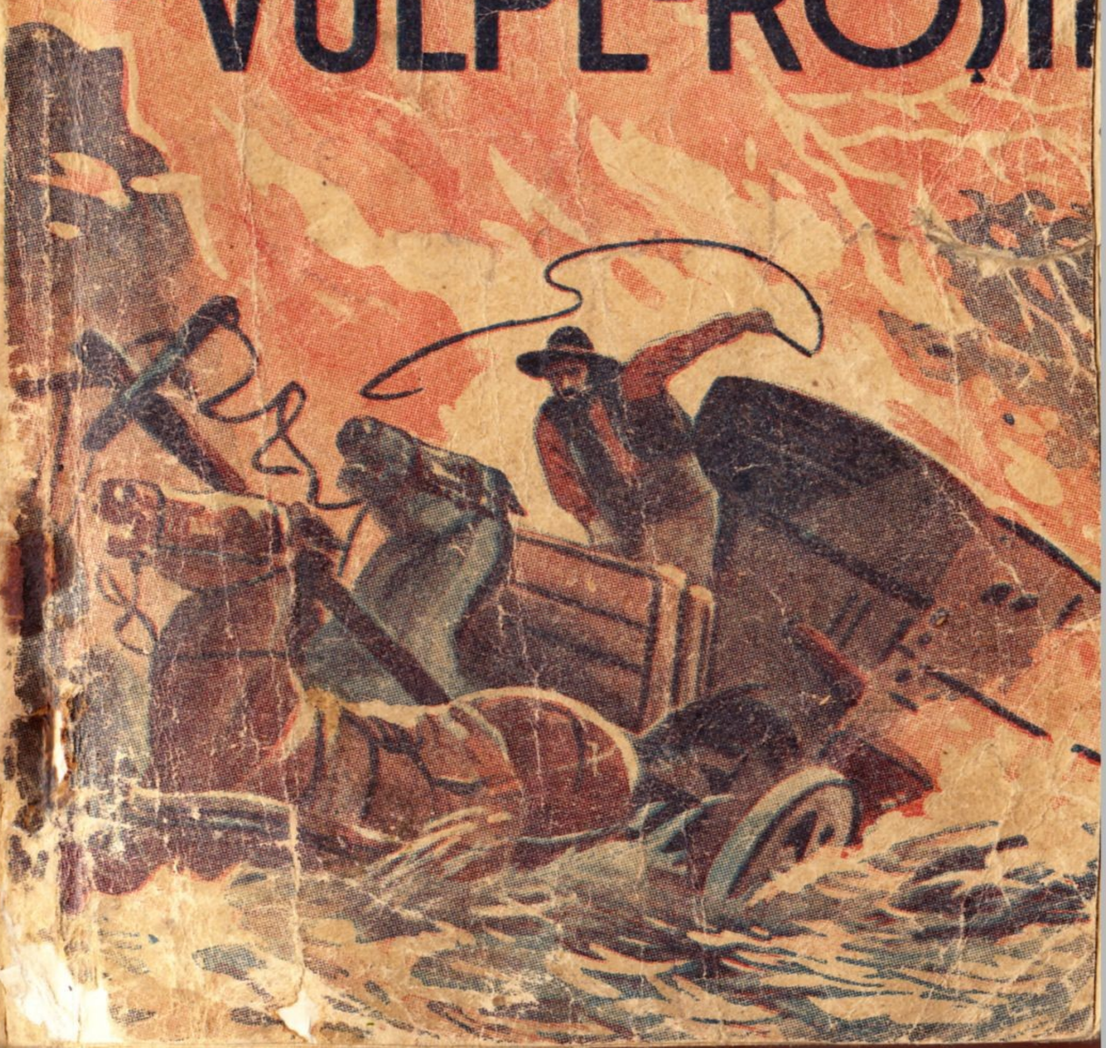

„ A V E N T U R A ”
Romane de acţiune şi pasiune

LOUIS BOUSSENARD

MILIOANELE LUI VULPE-ROŞIE

Traducere de
VLAD MARINCU

Cuprins

CAPITOLUL 1. UN TATĂ AUSTRALIAN ŞI MILIOANELE LUI...*3*

CAPITOLUL 2. VÂNĂTOAREA DE KANGURI........................*11*

CAPITOLUL 3. PRIMA ÎNTÂLNIRE CU BĂŞTINAŞII...............*16*

CAPITOLUL 4. UN OM TRĂSNIT... PE CER SENIN................*24*

CAPITOLUL 5. ÎNCHIŞI ÎN STRÂMTOARE............................*30*

CAPITOLUL 6. CINCI CONTRA DOUĂ SUTE.........................*42*

CAPITOLUL 7. TRECEREA TROPICULUI...............................*49*

CAPITOLUL 8. ÎNTRE FOC ŞI APĂ.......................................*58*

CAPITOLUL 9. PRINTRE NGA-KO-TKO.................................*67*

EPILOG.. 75

CAPITOLUL 1.

UN TATĂ AUSTRALIAN ŞI MILIOANELE LUI

După treizeci şi cinci de zile pe mare, ajunserăm în preajma capului Otway. Nu mai aveam decât să străbatem în ziua următoare golful Port-Philip, să debarcăm la Sandrigge şi să sărim într-un compartiment al *railway*-ului[1], care avea să ne ducă în câteva minute la Melbourne, ţinta călătoriei noastre.

Nu mă aflam pe bordul vasului Tweed nici ca emigrant, nici ca marinar, nici ca reporter.

După ce cutreierasem cele patru părţi ale lumii ca naturalist amator şi mai cu seamă ca vânător, începuse să mi se urască tot cu pampas-urile, cu junglele şi cu savanele. În schimb Australia, această ţară aproape necunoscută de bătrâna Europă, mă fascina.

Energia omenească dezlănţuită a improvizat, în această ţară nouă în care curge o sevă de rodnicie, oraşe falnice acolo unde înainte fusese pustiu.

Eu însă nu făcusem o călătorie de 6000 leghe pe mare ca să văd Europeni, şi mai ales Englezi şi Nemţi, ca să simt asfaltul sub picioare sau ca să umblu după aventuri sentimentale. Eram doar în dreptul meu să simt la antipozi setea de un pic de exotism şi să-mi doresc mai mult decât o viaţă croită după tiparul celei din Europa.

Întâmplarea mă servi ca la comandă.

Avui nepreţuitul noroc să mă întâlnesc cu trei gentlemeni pe care-i cunoscusem cândva la Madras şi a căror prezenţă era promiţătoare de noi atracţii.

[1] Cale — ferată.

Sportmani pasionaţi, maiorul Harvey, căpitanul Mac-Crowly şi locotenentul Roberts abia aşteptau să încalece pe telegarii lor pur-sânge, ca să vagabondeze nebuneşte, călăuziţi numai de fantezia lor, să mănânce la masa întâmplării şi să doarmă la hanul „Sub cerul liber”.

Într-o noapte, în timp ce ne aflam la un ştiu ce cazino, veni vorba despre vânătoare. Subiectul era interesant, de nesecat. Maiorul ne povesti grozavele vânători din India, unde ataci de pe spinarea elefantului tigrul împresurat de gonaci.

Locotenentul Roberts ne făcu să asistăm la expediţiile lui prin pădurile capului, primejdioase adăposturi ale leilor şi hipopotamilor.

Oftarăm cu dor după vânătorile din Europa şi nu-mi putui aminti fără fiori de plăcere goanele după lupi în pădurea Fontainebleau.

Amintirile acestea ameninţau să ne înduioşeze prea din cale-afară, aşa că ne grăbirăm să revenim, cu ajutorul câtorva sticle de şampanie autentică, la diapazonul veseliei noastre iniţiale, care degeneră în curând în nebunie,

Ne intrase în cap, nici mai mult nici mai puţin, de cât să mergem să vânăm Kangurul uriaş!…

Zis şi făcut. Ne accelerarăm preparativele, care fură de altfel repede gata, şi plecarea noastră fu fixată pe ziua de 22 Ianuarie (În emisfera sudică, Ianuarie e cea mai caldă lună de vară.)

Mă dusei să-mi iau răma6 bun de la doctorul Stephenson, bunul meu prieten pe care-l cunoşteam de două luni — dar două luni petrecute pe bord, în cea mai cordială şi strânsă intimitate.

— Doctore, îi spusei eu fără altă introducere, viu să-mi iau rămas bun de la d-ta.

— Aşa de repede? răspunse el mirat.

— Da, mă înăbuş aici. Civilizaţia voastră australiană mă scoate din sărite. Prefer viaţa în sălbăticie.

Plec mâine în zori de zi cu trei tovarăşi încântători. Ne ducem la 120 de leghe de aici, la Sir Thomas Reed, să vânăm Kanguri. Cum vezi, o simplă plimbare.

— În Australia nu te „plimbi.” Rătăceşti sau te rătăceşti.

— Hai, nu fi aşa de grav, doctore. Rămâi cu bine.

— La revedere şi bun noroci îmi spuse simpaticul doctor strângându-mi mâna.

A doua zi, în momentul plecării, un comisionar îmi dădu un pacheţel care purta inscripţia următoare:

„D-lui B… din partea prietenului său, doctorul Stephenson. (A nu deschide cutia decât după o lună de călătorie sau în caz de mare primejdie.)”

………………………………………………………………………………

Prietenii mei ceruseră Amiralităţii un concediu care le fusese acordat imediat.

După cinci ore de drum ajunserăm la Echuca, de unde ne Îndreptarăm veseli, cu cornul de vânătoare pe umăr, spre locuinţa lui Sir Th. Reed, situată la zece zile de mers în interiorul continentului.

Haita noastră dată în grija omului meu de încredere Ciril, era compusă din cinci câini admirabili, care mă urmaseră pretutindeni în pribegirile mele vânătoreşti, indiferent dacă mergeam cu automobilul, cu vaporul, cu trenul sau chiar cu palanchinul.

Un catâr ne ducea bagajele şi aveam fiecare — precauţiune indispensabilă în Australia — câte o busolă solid fixată de un buzunar special.

Aveam, drept călăuza, pe un bătrân sălbatec căruia maiorul îi salvase cândva viaţa şi care avea pentru salvatorul lui un devotament de câine credincios. Nouă ne era deosebit de preţios, căci cunoştea de minune hăţişurile şi avea o minunată destoinicie în cele vânătoreşti.

După o călătorie plină de farmec, fără nicio altă neplăcere decât căldura infernală care ne făcea uzi leoarcă de sudoare, ajunserăm la staţiune.

Trei-Fântâni — aşa se numea ferma lui Sir Thomas

Reed — era numai forfotă şi zgomot. Într-o curte se vedeau şase care uriaşe aranjate simetric. Erau nişte imense *drays* lungi de şase metri, pe patru roate, cu o singură oişte, cu un coviltir acoperit cu pânză şi la care se înhamă câte zece cai.

Carele acestea, asemănătoare cu ale Burilor de la Cap, cuprind ce vrei şi ce nu vrei anume; provizii, unelte, butoaie cu apă, efecte de campament, etc.. Într-un cuvânt, tot ce e necesar — ca pe bordul unei corăbii — în timpul unei lungi călătorii.

Sosirea noastră fusese semnalată. Stăpânul ne ieşi în întâmpinare. Era un moşneag mândru, cu părul colilie, cu ochii albaştri, cu o expresie blândă şi tristă.

Statura lui falnică sfida oboseala şi anii.

Lângă el stăteau doi tineri frumoşi, nepoţii lui. Cel mai mare, ofiţer în marina regală, se numea Edward, cel mai mic, Richard, avea gradul de „cornet” la *horse- guards*[2].

După prezentări furăm conduşi în camerele noastre.

După ce ne petrecurăm o oră spălându-ne şi făcându-ne toaleta, coborârăm pe verandă ca să luăm o gustare.

Maiorul veni ceva mai târziu. Fruntea lui era îngândurată, toată înfăţişarea lui arăta că-l frământa ceva.

— Ce-i maiorule? îi spusei eu. Pari trist…

— Uite ce-i, dragul meu. Vom fi nevoiţi să te părăsim… În loc de o excursie de câteva zile, vom face o campanie de câteva luni.

Binecuvântată fie întâmplarea, care a voit să picăm tocmai acum! O sfântă datorie ne cheamă departe… undeva unde ne aşteaptă osteneli şi primejdii grozave…

— Şi ţi-ai putut închipui că am să vă las să plecaţi fără mine, când e vorba să vă ajut, să împart cu voi primejdiile şi oboseala? Nici nu trebuie să-mi spui care e motivul hotărârii d-tale.

— Ba sunt autorizat să ţi-l spun. Dar să ştii că e grabă. Toate pregătirile sunt gata, itinerariul definitiv întocmit.

[2] garda călare.

Ne însoţesc douăzeci de oameni, şaizeci de cai şi cele şase care pe care le-ai văzut. Avem de străbătut două mii de kilometri în continentul australian.

— Straşnic. Asta-mi place!

— Cât despre motivele acestei călătorii, cum putini Europeni au mai făcut până acum, cuprinsul acestei scrisori, pe care o poţi citi, ţi le va lămuri mai bine ca orice vorbă. A făcut drumul din Australia în Anglia, de unde au adus-o acum o săptămână, cei doi nepoţi ai lui Sir Thomas. Au venit aici împreună cu sora lor, ca să pornească în căutarea tatălui lor dispărut de douăzeci de ani.

Iat-o:

„Dragii mei copii”

„Despărţit de mulţi ani, dintr-o pricină misterioasă şi groaznică, de tot ce aveam mai iubit, mă simt acum pe moarte.

„Să ştiţi, copiii mei mult iubiţi, că de douăzeci de ani, lungi şi amari, numai pentru voi am îndurat povara unei existenţe prea grele.

Dacă nu am avut fericirea să vă văd crescând mari pe lângă mine, cel puţin am putut din când în când, prin mijlocirea unui prieten păstrător al tainei, să fac faţă nevoilor voastre mai grabnice şi să înlesnesc nobilei voastre mame mijloacele de a vă creşte şi de a vă ţine la şcoli.

Eraţi săraci până ieri. Astăzi sunteţi bogaţi.

Fie ca această avere, cinstit câştigată prin munca mea. Neîncetată, să vă poată fi de folos şi să vă puie la-ndemână mijloacele de a face binele!

Edward, Richard, Mary, reabilitaţi numele tatălui vostru, numele vostru, propriu.

Milioanele ce vi le las vă vor ajuta într-aceasta în mod puternic.

Înainte de a cunoaşte viaţa mea în întregime, trebuie să ştiţi că, dacă în ochii legii am fost un vinovat, n-am fost decât un răzbunător, un făcător de dreptate, în ochii conştiinţei mele şi ai onoarei.

Nişte duşmani puternici juraseră pieirea mea!

De două ori am scăpat din mâinile lor ca prin minune. La urmă, rănit greu şi despuiat de aurul pe care-l îngrămădisem pentru voi pe pământul australian, unde mor în acest moment, mi-am datorat mântuirea unei hoarde de sălbatici care fugeau, şi ei, de groaznicii oamenii albi.

Neputând pricepe cerinţele vieţii noastre civilizate, dragostea mea. Pentru aur le-a părut la-nceput o ciudăţenie. Când i-am putut face să priceapă că aceste pietre galbene fără valoare pentru ei erau menite să procure copiilor mei înlesnirile şi fericirile vieţii, ei deveniseră pentru mine nişte zeloşi colaboratori.

Norocul, până atunci atât de crud faţă de mine, se arătă în curând mai milos. Tribul Nga-Ko-Tko, care mă primise, avea de şef un vechi ocnaş evadat. Îl chema Tta-Oiya, care însemna în limba lor Vulpe-Roşie. *Ţineţi bine minte numele acesta, copiii mei: averea voastră depinde de el. Porecla asta îi vine de la barba lui lungă roşcovană, care a mirat mult pe oameni tribului care-i dăduse adăpost. Numele lui adevărat era Joe Mac-Knignt…*

Era unul din acei Scoţieni cu caracter de fier, fire necultivată, iute, chiar brutală, dar în

fond un suflet bun.

O prietenie vie şi statornică se legă între noi.

În vagabondările mele împreună cu băştinaşii, am descoperit terenuri aurifere de o bogăţie nemaipomenită. Cu ajutorul noilor mei prieteni am putut îngrămădi o mare cantitate de metal, pe care o preţuiesc pe puţin la zece milioane.

Comoara asta este ascunsă în trei locuri cunoscute de Joe şi de cei trei fii ai lui. Căci bunul tid-na *(ceea ce se cheamă* cap, *şef) s-a căsătorit cu o băştinaşă care i-a dăruit trei splendizi feciori, pe care eu i-am crescut cum am putut mai bine.*

Veniţi de vă luaţi acest aur care e al vostru. *Sunt silit, spre marea mea părere de rău, să vă impui mari oboseli, dar îmi lipsesc mijloacele de transport iar bieţii mei prieteni nu ar putea face 500 de leghe cu nişte poveri care ar obosi şi nişte cai.*

Veniţi dar în Australia, scumpii mei fii. Interesaţi la întreprinderea voastră câţiva prieteni siguri şi cinstiţi. Cereţi sfat bunului şi priceputului meu frate. El vă iubeşte, ştiu, şi vă va ajuta.

Întreprinderea asta, deşi plină de greutăţi, nu este totuşi peste puterile omeneşti şi veţi întâlni puternic sprijin la bunii mei negri.

Cei din tribul Nga-Ko-Tko au rupt-o demult cu vechile lor obiceiuri rătăcitoare, li găseşti ocupând un perimetru de cam o sută până la o sută cincizeci de leghe între al 135-lea şi 137-lea grad de longitudine estică şi de la al 19-lea la al 21-lea de latitudine sudică.

Când veţi fi ajuns în aceste locuri vei da de păduri de arbori de cauciuc. Va trebui să

desenaţi pe coaja albă a acestor copaci, cu un vârf de cuţit, un cap de şarpe. Desenul ăsta să! crestaţi cât mai des cu putinţă.

Şarpele este Kobbong-ul, *adică emblema Nga-Ko-Tko-ilor, aşa cum cutare sau cutare animal servă de* gri-gri *unor anume negri, sau de* totem *triburilor de Piei-Roşii. Văzând, naivul lor blazon desenat de o mână necunoscută, bunii mei prieteni vor porni să vă caute, în loc să fugă aşa cum li-i obiceiul îndată ce simt apropierea unor albi. Joe, isteţ ca animalul al cărui nume îl poartă, va şti să vă recunoască, de asemenea şi fiii lui, datorită acestei scrisori, în josul căruia se află* Kobbong-ul.

Veţi fi puşi atunci în stăpânirea marii averi a aceluia care a fost tatăl vostru.

Acum pot muri. Corpul meu voinic a fost istovit de vegheri şi oboseli. Nu voi avea ultima fericire de a vă vedea.

Vulpe-Roşie îmi va închide ochii.

Adio pe veci.

— Ce uimitoare aventură! exclamai eu după citirea acestei scrisori. Doctorul Stephenson avea dreptate să-mi spună că nu puteam şti cât va dura *plimbarea* noastră. Aşadar plecăm mâine?

— Mâine, În zori de zi, caravana noastră se va porni la drum.

CAPITOLUL 2.
VÂNĂTOAREA DE KANGURI

A doua zi, la ora fixată, pornirăm în căutarea bogatei moşteniri lăsate de fratele lui Sir Thomas fiicei sale. Miss Mary, şi fiilor săi Eduard şi Richard.

Drapelul englez, desfăşurat, fâlfâie în fruntea caravanei compuse din cele şase care pe care le văzusem la intrarea în curtea conacului. La fiecare. Din ele sunt înhămaţi câte zece cai de povară, pe care le urmează, ca un escadron disciplinat, şaizeci de minunaţi *pur-sânge* care vor înlocui mâine pe cei înhămaţi azi la oişte. Admirabilele animale nu trebuie să tragă grelele *drag* decât o etapă din două. Trebuiesc menajate.

Carele sunt încărcate în cea mai mare parte cu merinde. Cele douăzeci de persoane care alcătuiesc expediţia vor găsi în ele de-ale mâncării pe şase luni— biscuiţi, cafea, zahăr, alcool, sărături, carne uscată, orez. Făină şi conserve de legume, prevăzător înmagazinate pentru vremuri de lipsă. Mai avem în fiecare car două butoaie de câte opt sute de litri care vor fi umplute la ultimele ape însemnate pe hartă, şi care vor constitui o preţioasă rezervă atunci când vom fi nevoiţi să înaintăm la voia întâmplării.

Avem şi pânze impermeabile pentru întors corturi şi un fel de paturi de campanie uşoare, ca să nu ne tragă de la pământ.

Cum se prea poate să avem să ne apărăm contra indigenilor, fiecare om poartă o carabină Remington şi cincizeci de cartuşe, o secure, un cuţit şi un revolver.

Unul din care transportă rezerva de muniţii în lăzi impermeabile. Sir Thomas a împins precauţiunea până la a încărca pe acest car o mitralieră uşoară, care poate fi pusă în poziţia de tragere în câteva secunde.

Cât despre tovarăşul meu de călătorie, Ciril, să nu-mi luaţi în nume de rău dacă vă voi povesti în câteva rânduri viaţa lui.

Ciril e fratele meu de lapte. Ne-am născut acum treizeci şi doi de ani, în aceeaşi zi, la Escrennes, un sătuc din departamentul Loiret.

Încă din leagăn eram inseparabili. Prima lui mare durere a fost plecarea mea la liceul din Orleans. Bietului băiat nu-i intra în cap cum poate un om să-şi roadă pantalonii ani de zile pe băncile unui liceu în loc să zburde căţărându-se prin copaci după cuiburi de coţofene şi de mierle sau să pescuiască raci în gârla din apropiere.

Aveam numai cincisprezece ani când pe Ciril îi loviră nenorociri ireparabile. În câteva zile îşi pierdu amândoi părinţii. Mama mea — o femeie cu inima de aur — îl adoptă. Acum făcea parte mai mult ca oricând din familie.

De atunci au trecut ani mulţi şi dragostea care ne unea a crescut tot mai mult. Şi sunt mândru de el. La suflet şi la trup, e un om cum rar găseşti. E înalt, spătos, iar picioarele lui nu ştiu ce-i oboseala. Mânueşte sabia ca un maestru de scrimă iar carabina ca un erou al lui Karl May. E încântat de prezenţa unei fete frumoase numite Kelly, camerista lui Miss Mary, căci curagioasa copilă, împinsă de nădejdea că-şi va găsi tatăl viu, a ţinut neapărat să-şi însoţească unchiul şi fraţii.

Încă de la sosire, Ciril cântă cameristei tot felul de serenade, pe care nu se poate spune că ea nu le asculta cu cea mai mare bunăvoinţă.

Primul locotenent al caravanei e un German.

Se pare că Herr Hoffmann e un *bush-man* experimentat. Cunoaşte amănunţit câmpia şi hăţişurile. Din grup mai fac parte patru Germani. Singurii Francezi suntem eu şi Ciril. Avem şi un Canadian care vorbeşte

limba franceză ca acum o sută douăzeci de ani.

Cât despre Edward şi Richard, rar am mai văzut două chipuri mai deschise, mai simpatice. Miss Mary, sora lor, e o adorabilă fată cu părul de aur şi cu ochii negri, al cărei corp gingaş ascunde o energie neîncovoiată.

Ţinta călătoriei noastre era punctul de intersecţie al gradului 135 longitudine cu gradul 20 latitudine. Acolo vom găsi pe indigeni Nga-Ko-Tko, paznicii comorii.

Staţiunea Trei-Fântâni este situată la vreo 450 leghe, adică 1800 Kilometri de acest punct geografic. Nu putem spera să facem mai mult de 35-40 Kilometri în medie pe zi. Aşa că ne putem socoti fericiţi dacă străbăteam distanţa aceasta în două luni, ţinând seama de popasurile necesare pentru odihna cailor.

Raiul bătrânului căutător de aur se află la confluenţa marelui fluviu australian Murray cu râul Marrumbrdye.

Mergând neîncetat de-a lungul fermecătoarelor maluri ale acestei ape uriaşe, vom ajunge la Darling, o altă vale importantă pe care o vom urca până la 140 Km de punctul unde e tăiată de gradul 40. De acolo o vom lua la stânga, îndreptându-ne spre lacul Blanche.

Vom merge probabil drept înainte până la lacul Egre, adevărată mare interioară a Australiei, apoi vom intra în deşerturile de piatră şi de nisip, în care vom înainta numai cu cea mai extremă prudenţă.

Deocamdată, lipsiţi de orice griji, călătorim veseli, mai mult ca nişte oameni care se plimbă decât ca participanţi la o expediţie primejdioasă. Drumul nostru este ciudat şi admirabil; busola e singurul nostru punct de reper.

Întâlnim la fiecare pas arbori de cauciuc care ne uimesc prin frumuseţea lor. Nenumărate cirezi de boi şi turme de miei pasc în mijlocul unor păşuni nesfârşite. Din când în când, cai sălbatici trec în galop, cu nările umflate, cu coama în vânt, cu ochii plini de văpăi, salutând cu un nechezat sonor pe caii noştri, care le răspund. E bun-sositul hăţişurilor.

Nu mă gândesc câtuşi de puţin să renunţ la

prerogativele mele de vânător. Haita de câini mi-o am cu mine şi socot că am să-i pot da o ocupaţie vrednică de ea. Vreau să-mi am Kaugurul meu, vânat cu mâna mea.

Ciril e şi el nerăbdător şi începe cu Mirador, copoiul meu preferat, o convorbire de care credinciosul animal, nedeprins cu o atât de îndelungată inactivitate, e cât se poate de încântat.

Răbdare, Mirador! Dacă nu mă-nşel, servitorul indigen al maiorului a găsit o urmă.

— Ei, Tom?

— Mossi?

— Ei, ce se aude?

— Kangur… răspunde bătrânul sălbatec.

— Serios? Cum? Unde?

— Hui (acolo) Domn tot lume la domn cal. Hop!

— Domnii toată lumea pe domnii cai. Hop! îl îngânai eu pufnind în râs. Dacă-i aşa, înainte. Ne permiteţi, nu-i aşa, d-le comandant?

— La ordinele dv., d-lor, răspunse curtenitor bătrânul gentleman.

— Dar unde ţi-e Kangurul?

— *Hu!* răspunse el strângându-mă de braţ şi arătând în depărtare o formă ciudată care gonea printre copaci.

Ce animal ciudat! Are cel puţin doi metri înălţime. Şi ce viteză! Aleargă numai pe picioarele dinapoi — cele dinainte sunt de două ori mai scurte. Face salturi de 8-10 metri. Drace! Dar fugea, nu glumă! Câinii şi caii noştri au greu de furcă cu el. Din când în când se opreşte şi ne priveşte mirat. Apoi porneşte din nou, spre marea enervare câinilor, care urlă asurzitor.

Mirador e cel mai înverşunat. Dar nici ceilalţi nu se lasă mai prejos. Şi nici eu. Şo pe el! Vânătoarea se încinge. Urmărim ca nebuni animalul, care se zăreşte din când în când printre copaci alergând în felul lui caraghios.

Urmărit de aproape de copoii noştri, kangurul iese într-un luminiş, cu urechile clăpăuge, cu limba vânătă, cu părul ud de sudoare, semne care arată neîndoios unui

vânător că fiara fugărită e la capătul puterilor.

Sare în apă ca să se răcorească. Dar câinii, după el şi încep să-i muşte coapsele. Kangurul reuşeşte totuşi să iasă la malul celălalt dar e nevoit să se oprească. Şi, ca să se apere, se aşeză lângă un copac uriaş.

Animalul nostru, având toată puterea în picioarele dinapoi, se sprijină pe cele dinainte şi în loc de a da piept cu adversarul, ca mistreţul sau cerbul, întorcea spatele dând câinilor lovituri grozave cu copitele.

Din fericire, Mirador salvă situaţia. Profită de o mişcare greşită a animalului înspăimântat şi-şi înfipse colţii în beregata lui.

Lupta se sfârşise. Ciril tăia în bucăţi ciudatul patruped.

Bucăţile cele mai alese fură gătite la frigare iar restul fu înfulecat cât ai clipi de câinii înfometaţi.

În sfârşit, după ce mâncarăm şi băurăm apă rece de izvor, ne întoarserăm la caravana noastră la care ajunserăm cu bine.

CAPITOLUL 3.
PRIMA ÎNTÂLNIRE CU BĂŞTINAŞII

Se scurseră mai multe zile. Pe măsură ce urcam spre miază-noapte, căldura devenea copleşitoare.

Străbătuserăm şaptezeci şi cinci de leghe fără piedici.

Starea sanitară era excelentă. Incomparabila climă sănătoasă australiană face minuni asupra temperamentului puţin cam delicat al lui Miss Mary, care se simţea încântător de bine. Iar culoarea obrajilor ei rivalizează cu cea a trandafirilor.

După ce am mers pe lângă malul Darlingului vreme de trei zile, o luarăm în susul lui Clary-Creek, un râu frumos care ne conduse de-a dreptul la muntele Victor de unde izvorăşte.

Această parte din Noua-Galie de Sud e aproape pustie.

În faţa noastră e o staţie, ultima probabil. Dacă ne apropiam de telegraf, care străbate Australia de la nord la sud, de la South Port în baia Palmerston, până la Port Augusta în fundul golfului Spencer, poate am găsi unele patrule de carabinieri englezi, care veghează la siguranţa mesagerului repede şi tăcut.

Atingem în acest moment Forster Station, situată în punctul unde el 140-lea grad de longitudine taie a 32 a paralelă.

Strigăte de bucurie salută sosirea noastră.

Admirabila ospitalitate australiană deschide amândouă canaturile uşilor locuinţei, dinaintea călătorilor trimeşi de Providenţă.

Ocaziile de a vedea Europeni sunt atât de rare!

Singurele feţe ce le văd locuitorii acestor ţinuturi îndepărtate sunt acele ale *draymert*-ilor[3] care se duc la minele Welcome, situate la 160 Kilometri mai sus. Veneau pe vremuri din Adelaida dar, de când un trunchi de linie ferată de 120 de Kilometri leagă oraşul acesta de Kuninga, care e cap de linie, ei pornesc spre mină din acest din urmă punct şi aduc ziarele şi depeşele pentru *Postal Office.*

O cină bogată ni se oferă numaidecât, o cină servită englezeşte, cu toate rafinamentele pe care cetăţeanul Marii-Britanii le duce cu sine pretutindeni.

Serviciul este făcut de patru vlăjgani cu feţele pârlite, cu bărbile zburlite, cu umeri atletici care fac să crape pe ei hainele negre.

Oamenii aceştia, când *bushmeni*, când squatteri, mână de două ori pe an, cu osteneli nemaiauzite, imense cirezi de boi şi turme de oi. Îndemănătecia cu care servesc masa, cum nicio slugă de casă mare nu ar face-o mai bine, ne oferă unul din acele contraste atât de dese aici.

Sir Harry Foster, proprietarul staţiunii, având la dreapta lui pe Miss Mary şi la stânga pe maior, îşi împlineşte datoriile de gazdă ca un gentleman desăvârşit.

În faţa lor, căpitanul Mac-Crowly îşi desfată nările la mirosul mâncărurilor indigene, amestecate printre producţiile bucătăriei anglo-franceze.

După excelenta ciorbă de raci, pescuiţi în Foster Creek, maiorul, entuziast al bucătăriei sălbatice, ne atrage atenţia asupra unor mâncăruri ciudate, care ne sunt cu totul necunoscute.

— Nu, Crowly, şi d-ta, B... nu judecaţi mâncărurile după cum arată şi vă poftesc să începeţi cu asta.

Şi ne arată un castron de porţelan plin de tuburi gălbui, aducând mult a macaroane.

— Astea sunt larve scoase din ţevile tulpinilor verzi de palmist.

— Larve! Ba sunt chiar viermi, viermi toată ziua, şi cu

[3] draymeni cărăuşi.

un ştiu câte picioare.

— Ei, şi melcii, ce, sunt mai atracţioşi? Dar broaştele, rudele astea ale celor râioase, după care vă lingeţi voi francezii deştele? Ia nu mai faceţi atâtea fasoane. Iacă, să vedeţi numai.

Şi unind fapta cu vorba, apucă delicat o *larvă* între două degete şi o înghiţi cu încântare.

— Gustaţi şi din pana asta straşnică de morun de apă dulce. E nemaipomenită. Dar grăbiţi-vă, că altfel Crowly zvântă tot.

— Dragă prietene, spuse la rându-i locotenentul Roberts, d-ta care eşti aşa în curent cu subtilităţile acestei bucătării cam neobişnuite, eşti bun să-mi spui ce-o mai fi şi în castronul ăsta?

— Care castron, dragă Roberts?

— Cel din faţa d-tale. Văd înotând acolo într-un sos galben, printre un fel de fasole cât degetul gros, nişte bucăţi de nu ştiu ce, care aduc tare a şoareci jupuiţi.

— Şoareci jupuiţii protestează maiorul scandalizat… Ah! Roberts insultă bucătăria colonială!…

— Dar bine, dragă maiorule…

— Şoarecii ăştia jupuiţi sunt mici *oposumi cu mirodenii,* exclamă el cu un ifos comic.

’ Se părea că ar trebui să intrăm în pământ că nu am cunoscut oposumii cu mirodenii!…

— Tom e meşter neîntrecut în prepararea acestor delicatese. Şi în interesul bunelor dv. Raporturi cu el, gustaţi vă rog din ele, recunoaşteţi că sunt excelente.

— Nu-i fie cu supărarea lui Tom, întâmpinai atunci, eu unul prefer cotletele şi rosbifturile de colo. Dă-mi voie să le şi atac.

— Nu te blamez nicidecum; totuşi ai putea fără primejdii să ronţăi puişorul ăsta de papagal la frigare, gras ca o prepeliţă şi nutrit cu smochine.

— A, asta da, spuse Crowly cu gura plină, ăştia-s grangurii Australiei.

— Ah, ah, altă delicată atenţie a gazdei noastre,

exclamă gurmandul mulţumind cu un gest lui Sir Harry. Uite, o specialitate din patria d-tale, dragă B… o plăcintă din Pithiviers.

— Nu zău, ce-mi văd ochii? răspunsei încântat, privind coaja rumenită ce ieşea la iveală din învelişul de cositor proaspăt desfăcut. Rar şi ciudat lucru să întâlneşti aşa ceva tocmai la antipozi.

— Îmi vin din Franţa, de vreo patru cinci ori pe an, spuse cu modestie Sir Harry; e unul din cele mai bune lucruri ce există.

— D-le maior, sunt gata să înfrunt mânia lui Tom! Proclam cu glas tare superioritatea grangurelui faţă de fetuşii de oposum. Beau în sănătatea lui Sir Harry! în sănătatea gazdei noastre!

— Adevăr ai spus dragă Francezule; în sănătatea lui Sir Harry! şi pentru reuşita întreprinderii noastre! termină el ciocnind de paharul meu paharul lui plin de vin spumos.

Cu toate marile stăruinţe ale gazdei noastre, socotirăm că nu trebuie să ne întârziem mai mult de o noapte la el.

Voind să ne părăsească pe cât se putea mai târziu, ne conduse călare până la hotarul de nord al *run*-ului său, care nu are mai puţin ca patru sute kilometri pătraţi.

— La revedere şi noroc, ne spuse el strângându-ne mâinile. Nu mă uitaţi la întoarcere.

— La revedere! pe curând!

*

*   *

Trec zile după zile fără niciun incident, aproape fără oboseală.

Numai căldurile ne sâcâie tot mai mult. E singurul neajuns ce-l simţim în mijlocul splendorilor vegetale ce le traversăm.

Trupa, după ce a străbătut Siccus River şi Pasmore River, atinge povârnişul răsăritean al colinelor Flinders.

— Dar unde Dumnezeu s-o fi dus d. Hoffmann, discretul şi săritorul conducător al caravanei? Nu-i la postul lui.

— O să ne ajungă el, spuse sir Thomas.

Bătrânul squatter nu se înşelase; seara,

Germanul ajunse coloana noastră unde poposisem. Se rătăcise, spuse el, urmărind un cârd de casoari. Totuşi fusese vânător norocos şi aducea, pe şeaua lui, una din aceste enorme păsări.

Trecurăm, fără să ne oprim, aproape de Welcome Mine, un oraş răsărit numai de ieri în preajma minelor, unde câteva case se ridicau în mijlocul unui vălmăşag de corturi şi de barăci de scânduri.

În sfârşit, după ce tăiarăm paralela a 30-a precum şi Taylor River, traversarăm lacul Gregori pe o şosea naturală care merge de la sud la nord. Mai avem o sută zece kilometri de mers şi vom atinge Cooper Creck; jumătate din distanţă va fi atunci trecută; cea mai uşoară, ce-i drept.

Într-o dimineaţă mergeam pe răcoare la câteva sute de metri înaintea carelor.

Câinii îi duceam, din prudenţă, de curele, pentru că în ajun o luaseră razna şi ne trebuise trei ceasuri de alergătură ca să-i prindem.,

Bravii noştri copoi dădură deodată semne de nerăbdare şi de mânie. Unul din ei chiar rupse cureaua şi se năpusti, lătrând cu furie, spre un tufiş des, în faţa căruia se-nfipse în cele patru labe, descărcând în plămâni o muzică infernală.

Desfăcui cu băgare de seamă frunzele late şi închipuiţi-vă mirarea mea când văzui sărind în picioare, În faţa mea, un coşcogeamite vlăjgan, gol ca napul, negru ca fundul ceaunului, care, speriat că fusese descoperit, îşi luă picioarele la spinare şi o tuli te fugă urlând.

Era un băştinaş.

Fuga asta a lui nu-mi miroase a bine. Lăsa să se presupună ca exemplarul acesta de flăcău băştinaş nu era singurul, şi mă aşteptam să dau ochi cu concetăţenii lui.

Cum constatasem deja efectul de înfricoşare produs

asupra acestor fiinţe primitive de detunarea armelor de foc, ridicai în sus revolverul şi descărcai repede în aer cele şase focuri ale lui.

Zăpăcit de acest tunet din senin, negrul meu se răsuci în loc, sări în sus ca şi când primise o ploaie de plumbi în pulpă, şi se lăţi în sfârşit în iarba într-o atitudine rugătoare, tare caraghioasă.

Înfăţişarea acestui biet diavol era jalnică: slab, cu faţa suptă, descarnat, părea leşinat de nemâncare. Îi dădurăm o bucată de pâine asupra căreia se aruncă înfulecând-o cu o lăcomie nespusă, cât ai clipi. Zvântă apoi cu aceiaşi uşurinţă şi o halcă de carne de bou care ar fi săturat o patrulă de soldaţi englezi. Câteva gâturi de rom li completară buna dispoziţie. Îşi arătă bucuria prin câteva tumbe dezordonate şi prin schime de maimuţă.

Cu faţa îndreptată apoi spre pădure îşi făcu amândouă mâinile pâlnie la gură şi urlă cât îl ţineau bojocii cuvintele *Cood-ooo-iii,* repetându-le de nenumărate ori.

Cood-ooo-iii e strigătul de adunare a tuturor băştinaşilor Australiei, de la Sydney până la Perth, de la vârful extrem al peninsulei York până la Melbourne. Îl mai auziserăm până atunci de mai multe ori şi era vădit pentru noi că omul nostru, încântat de primirea ce-i făcuseră albii, îşi chema pe cei de un neam cu el.

Presupunerea noastră deveni curând siguranţă când văzurăm răsărind un grup strâns de făpturi omeneşti de culoarea funinginii.

Prinzând inimă din pricina semnelor noastre binevoitoare, se apropiară încet-încet până la un pas. Bietelor făpturi le era foame; se loveau peste pântecele supte, de ţi-era milă, părând a cerşi ceva de mâncare. Le dădurăm şi trebuia să-i vezi cum înfulecau.

Tom părea să le arate un dispreţ adânc. El, vezi Doamne, purta un pantalon de pânză care, nu-i vorbă, îl cam jena, dar de care era tare mândru! Unde mai pui că pieptul îi era acoperit de o cămaşă de flanelă, culoarea sângelui de bou; un centuron de curea cu lustru, de care

atârna un cuţit şi în care era înfipt un revolver, îi strângea mijlocul. Afară de asta mai vorbea şi limba noastră. Atâtea avantagii la un loc îl făcea să nu-şi încapă în piele. Ceilalţi îl venerau ca pe un zeu. Ce bună ocazie pentru el ca să încerce o lovitură de Stat şi să întemeieze o dinastie.

Dar buna noastră călăuză, bătrânul sălbatic, nu se gândeşte la lucruri aşa de înalte.

Ştiindu-ne lacomi de curiozităţi, le cere să ne plătească ospitalitatea dându-ne dansul numit *corrobori.*

Dă ordine şi serbarea începe.

Cu neputinţă de descris majestatea de Şambelan cu care îi spune lui Sir Thomas această frază epică:

— Mossi, ei dansezi la noi *corobori.*

E dansul naţional al Australienilor. E un fel de simulacru de lupte întreţesute cu salturi periculoase, cu tumbe şi figuri acrobatice care ar putea înspăimânta şi nişte clowni.

…Într-un târziu, lăcustele negre se opresc gâfâind şi se întind de-a valma pe iarbă.

Li se mai distribuie ceva provizii, pe care ei le primesc cu recunoştinţă şi cu mormăieli de plăcere.

Şeful, al cărui vestmânt regal e compus dintr-o pană vârâtă în ureche şi dintr-o brăţară de dinţi de şarpe, ne ţine un mic discurs prin care ne mulţumeşte pentru ospitalitatea noastră. Şi, înainte de a se întoarce în pădurile lui înmiresmate, roagă pe Sir Thomas să primească în amintirea lui un *bumerang.*

Şi astfel, înainte de plecarea sălbaticilor, mai apucarăm să fim martori ia o uimitoare exhibiţie de îndemânare a cărui actor fu un tânăr negru care ne explica, printr-o pantomimă expresivă, folosirea bumerangului.

Bumerangul e o armă de aruncat cunoscută numai de sălbaticii australieni. E o bucată de lemn cafeniu, tare, puţin flexibil, lung de şaizeci şi cinci — optzeci şi cinci de centimetri, e uşor arcuit la mijloc, lat de cinci centimetri, gros de doi şi jumătate. La unul din capete e rotunjit şi

umflat, la celălalt turtit.

Când un indigen vrea să se slujească de el, strânge în amândouă mâinile capătul umflat, învârteşte repede arma deasupra capului şi o aruncă cu putere.

Atunci se produce un fenomen extraordinar. Bumerangul porneşte învârtindu-se, cu zbârnâituri sacadate, până la zece, cincisprezece sau douăzeci de metri depărtare, apoi cade. Se pare că acest contact îi dă imediat o forţă nouă şi grozavă căci bumerangul sare din nou în sus, se învârteşte şi se întoarce cu o viteză şi cu o precizie extraordinară, sfărâmând totul În calea lui.

Eram uimiţi.

Şi sălbaticii, adevăraţi copii ai hăţişurilor, nu mai puteau de bucurie că au în faţa cui să se laude cu talentele lor.

Apoi bunii noştri prieteni de o oră îşi adunară proviziile, îşi arătară din nou recunoştinţa şi dispărură din ochii noştri.

CAPITOLUL 4.
UN OM TRĂSNIT... PE CER SENIN

Ciudată călătoriei Suntem plecaţi de douăzeci şi cinci de zile; am străbătut fără niciun fel de piedici 800 de kilometri şi am ajuns la mijlocul drumului. Cooper Creek, locul unde a căzut exploratorul Burke, unul din primii cercetători ai continentului australian, e la 1500 leghe în urma noastră. De două zile umblăm într-o regiune pe unde n-a călcat încă picior de European.

Destul de greu ne deprindem cu natura aceasta din ce în ce mai plină de neprevăzut.

Ai impresia că pământul, abia format, ascultă în plăsmuirile lui de toate capriciile unei imaginaţii zburdalnice. Nimic definitiv, nimic orânduit, nimic coordonat. Imposibil de stabilit vreo regulă, vreo legătură între aceste elemente disparate care stau alături unul de altul şi care totuşi caută să se armonizeze.

Aur găseşti pretutindeni iar pământul, sărac în materii grase, nu produce decât iarbă. Pe de altă parte, du găseşti în acest continent imens niciun animal de pradă: toate animalele sunt ierbivore. Dar ca şi cum zânei bune căreia i-a trăsnit prin cap toate aceste vesele ciudăţenii! s-ar fi sleit brusc imaginaţia, ea a turnat toate patrupedele în acelaşi tipar.

În primul rând începând cu kangurul uriaş, înalt de cel puţin doi metri, şi sfârşind cu şoarecele cât un deget de mic, aproape toate patrupedele australiene au o pungă abdominală în care-şi ţin puii. Ciudată conformaţie, proprie manierelor acestei ţări!

Afară de aceasta, deşi au patru labe, de la mic la mare ele umblă şi aleargă totdeauna numai pe două din ele.

Şi păsările au toate aceeaşi înfăţişare, de la enorma ara, mare cât un vultur, până la mica pasăre-muscă australiană, care bâzâie prin corolele florilor. Toate au pliscul coroiat şi înfăţişarea papagalului. Ghearele le sunt aşezate faţă-n faţă, două câte două; penele lor au bogăţia de colorit a paletei unui pictor. Vocea le e însă asurzitoare şi ţipetele lor sunt nişte cârâituri lipsite de orice armonie.

Flori se văd pretutindeni şi nuanţele lor se amestecă cu tonurile variate ale frunzelor. Nu mai ştii care e frunză şi care e floare. Cuvântul „verdeaţă” aci nu se potriveşte, căci există copaci cu frunze albăstrii, trandafirii, albe, cenuşii, cărămizii, etc.

Aceste vegetale sunt într-adevăr demnele produse ale acestui ciudat continent.

Am străbătut patruzeci de leghe fără să fi întâlnit o piatră. În schimb vom intra peste două trei zile în faimosul *Deşert de piatră,* plin de bolovani mari cât un butoi.

Însemnările acestea le scriu la rădăcina unui copac fără umbră, pe o căldură infernală; vom campa aici. Prânzul seva compune dintr-o felie de carne uscată şi dintr-o ceaşcă de cafea, apoi un pui de somn în iarbă şi mâine… din nou în necunoscut, sau mai bine zis, unde ne-o călăuzi busola.

Ţipetele vesele ale limbuţilor papagali ne trezesc în zori de zi. Ochii noştri, abia întredeschişi, îi văd ţopăind zburdalnic în mijlocul vâlvorii care aureşte culmile.

Ne facem bagajele. Coloana îşi reia mersul spre nord, tot spre nord. Răcoarea gingaşă a acestei nopţi senine face în curând loc unei călduri mai înăbuşitoare decât cea din ajun.

Se scurg trei ore. Şi iar trebuie să ne gândim la un popas, de care animalele, toropite de arşiţă, au neapărată nevoie.

Umblăm printr-o pădure lovită parcă de o sterilitate

voită. Numai ochiul e Încântat. Pretutindeni iarbă şi flori, pretutindeni uriaşi ieşiţi din acest ocean de verdeaţă îşi unesc într-o nemărginită boltă imensele lor ramuri.

Dar niciunul din aceste vegetale nu are fructe; niciun izvor nu le scaldă rădăcinile.

Şi culmea, toate frunzele copacilor ce ne înconjoară atârnă cu vârful în jos, în direcţia razelor soarelui, în loc ca suprafaţa lor să fie pavăză între soare şi capetele noastre încinse, frunzele lasă să treacă o lumină fierbinte şi orbitoare.

În sfârşit, cei din fruntea grupului zăresc un luminiş.

Un singur copac — uriaş între uriaşi — se înalţă mândru în mijlocul lui. Şi. Noroc nepreţuit, frunzele lui largi, verzi pe faţă şi argintii pe dos, aruncă în jurul trunchiului o umbră pe care de departe o simt cât trebuie să fie de răcoroasă.

Încă trei minute, o zonă de foc de trecut, şi ne vom putea în sfârşit permite mult dorita odihnă, pe care am câştigat-o cu atâta trudă.

Dar ce surpriză ni se mai pregăteşte? În mijlocul ciudăţeniilor acestora australiene niciodată nu poţi şti ce te aşteaptă.

Bătrânul servitor indigen al maiorului e într-o stare de nelinişte cu lotul neobişnuită. Strigă, întinde braţele, vociferează, ameninţă nu se ştie ce cu suliţa lui cu vârf de os şi se agaţă de călăreţii din rândul întâi.

Din nefericire, Tom, care vorbeşte de obicei într-un fel de jargon franco-anglo-australian, e cuprins de o emoţie atât de puternică, încât sensul cuvintelor pe care le rosteşte ne e cu totul de nepătruns.

Maiorul, care ştie cât e de ager la minte bătrânul sălbatec, socoate că purtarea acestuia trebuie să aibă un motiv serios, ordonă oprirea şi se apropie de el.

Energica pantomimă a lui Tom, care arată mereu spre copacul după a cărui umbră jinduiesc atât, şi cele câteva cuvinte de explicaţie pe care le dă stăpânului său, fac asupra acestuia o adâncă impresie.

— Ei, ce mai e, maiorule? îl întreb eu. Fie-ţi milă, maiorule, dacă nu de Doi, cel puţin de miss Mary! Umbră! Puţină umbră!

— Toată părerea de rău pentru scumpa noastră miss, dar e imposibil să ne facem siesta în locul acesta. Să fugim cât mai repede! Aici suntem în primejdie.

— Primejdie? Cum se poate?

— Foarte simplu: copacul acesta e *wai-waiga.* Acum înţelegi?

— Până azi n-am văzut niciodată arborele acesta, continuă el, dar îl cunoşteam din faima lui, mulţumită povestirilor înfiorătoare ale *bushmenilor.* Uitaţi-vă numai la bătrânul meu sălbatec în ce hal el

— Haida-de! spuse în dosul meu o voce —vocea neîncrezătoare a lui Ciril—toate astea sunt doar basme de adormit copiii. Eu unul vreau să dorm şi am să dorm. Copaci fermecaţi nu există, şi să vedeţi cum am să mă mai lungesc la umbra lui şi ce pui de somn am să mai trag.

...Zis şi făcut. Ca să se lungească dădu cu mâna la o parte o ramură care spânzura la câteva palme de pământ.

În aceiaşi clipă căzu ca un bolovan.

Scosei un strigăt grozav: îl credeam mort.

La un semn energic al lui Tom, toată lumea se depărtă. Apoi scoaserăm pe bietul băiat de sub umbra blestemată.

Îl întinserăm la soare şi cât ai clipi îl dezbrăcarăm complet.

Îl fricţionai tare fără niciun rezultat.

Inima îi bătea totuşi, ce-i drept slab de tot. Îi făcui respiraţie artificială, alternată cu noi fricţiuni cu alcool.

De nelinişte şi de oboseală, corpul îmi era leoarcă de sudoare. Nu deznădăjduiam însă, cu tot insuccesul sforţărilor mele. Dar ce se întâmplase cu Tom? De peste douăzeci de minute plecase săltând ca un kangur şi de-atunci nu-l văzuse nimeni.

Ce să mă fac, Doamne, Dumnezeule? Toată ştiinţa mea

nu mă ajuta la nimic şi leacurile ţărilor civilizate erau neputincioase.

Un strigăt scurt gutural mă făcu să ridic capul. Tom era înaintea mea, aducând un braţ de ierburi pe care le aruncă jos. Luă din ele un mănunchi pe care-l mestecă, apoi scuipă sucul pe una din părţile bolnave, pe care o frecă până aproape s-o jupoaie.

Îl imitai şi frecai şi eu cu aceeaşi furie.

Bietul bătrân mesteca plantele până nu mai putea, până! se înţepeneau fălcile şi-i secau glandele salivare. Sucul verzui şiroia pe trupul lui Ciril. Într-un târziu, pieptul acestuia se umflă puţin: respira; îndreptarea venea repede

În sfârşit bolnavul deschise un ochi, apoi două, şi schi (a câteva mişcări. Ca să grăbească sfârşitul curei, bătrânul doctor, de culoarea funinginii, strivi pe o scândură, cu patul carabinei, restul plantelor şi făcu din ele un fel de pastă cu care obloji partea bolnavă.

— Ei, ce crezi, moşule? Merge?

— Mergem, mergem, dacă frecem.

— Merge mai bine dacă frecăm? Hai să frecăm atunci.

— Aşteptem puţin.

— Să aşteptăm puţin? Bun.

Mă dusei să-mi liniştesc camarazii, care aşteptau îngrijoraţi o veste bună. După un sfert de oră mă întorsei lângă Tom, care se ridică de jos şi începu să scoată oblojeala, sub care paraliticul nostru urla şi se zvârcolea ca un apucat de alte-alea.

Corpul prietenului meu ieşi atunci la iveală, roşu ca un rac.

Încercă să se ridice, dar nu prea mergea.

— Băiat, spuse cu dragoste Tom, dându-i din iarba lui miraculoasă, manâncem…

— Ai auzit? îţi zice să mesteci. Hai, repede!

— Păi… hm…

— Fără mofturi! Hai, mestecă şi fă-te bine!

— Am… să… încerc… Îmbrăcaţi-mă…

— Te simţi mai bine?

— Binişor chiar. Mi-s încă moi picioarele, dar are să meargă. Ce dracu mi-a dat ăsta să mănânc? Are gust de măcriş…

— Cum? Nu te arde?

— Deloc.

— Atunci, dă-i înainte!

Mă uitai atunci cu mai multă atenţie la plantă şi recunoscui, într-adevăr, o specie de măcriş.

Sucul ei era evident unicul antidot la otrava fiorosului copac. Mulţumită marii priceperi a bătrânului indigen, Ciril era iar pe picioare.

După această întâmplare, care ar fi putut avea urmări aşa de funeste, mai făcurăm câţiva kilometri. Mai departe era cu neputinţă de umblat.

Din fericire însă, înfăţişarea pădurii se schimbă complet.

Găsirăm, fără tranziţie, locuri umbroase; un pârâiaş drăguţ curgea murmurând printre povârnişuri acoperite de flori.

— Ura, prieteni! strigă maiorul, pornind în galop. Un popas de două zile aici n-ar fi prea mult, nu-i aşa?

CAPITOLUL 5.
ÎNCHIŞI ÎN STRÂMTOARE

Trei zile după aceea, fără nicio trecere, fără cea mai mică modificare de teren, care să ne facă să presimţim apropierea faimosului pustiu, deterăm de primii lui bolovani.

Cu toate că fiecare din noi avea cunoştinţă din auzite de fenomenul geologic ce se oferea ochilor noştri, — uimirea aproape ne ului.

Privirea, care se întinde în depărtări peste acest nemăsurat şes de pietre, nu vede înălţându-se tulpina nici unui vegetal. Terenul e de nisip fin, uscat şi alb, care oglindeşte razele soarelui cu tot atâta tărie ca şi stratul de sare al *şoturilor tunisiene.* Nu se află aci bob de pământ vegetal şi nici fir de iarbă.

Trebuie să facem mii de zigzaguri, să ocolim stane enorme de piatră, să dăm deoparte stânci mai mici cu ajutorul târnăcoapelor, pentru a ne deschide un drum destul de larg pentru trecerea carelor.

Tot acest bolovănet este pur şi simplu pus pe terenul pustiei. Nu sunt stânci şi pietre înfipte ca acelea care rezultă dintr-o tresăltare vulcanică. Ai zice că sunt picate din cer sau, mai degrabă, ceea ce e mult mai logic, că au fost târâte aici, în timpul perioadei glaciare, de imense rostogoliri de zăpezi şi de gheţuri, ca şi morenele Elveţiei.

Trecerea acestei baricade, puse dinaintea centrului continentului parcă de o zână geloasă, nu poate dura mai puţin de trei zile.

Cutiile cu apă sunt pline. Împărţim din preţiosul lichid,

cu mare zgârcenie, oamenilor şi dobitoacelor.

Fiecare cal poartă în spinarea lui o provizie de iarbă cosită ia ultima pajişte întâlnită.

Azi dimineaţă, Hoffmann a plecat în recunoaşterea terenului cu compatrioţii lui. Se întorc la vremea prânzului şi par toţi voioşi. Pietroaiele care încurcă acest teren blestemat sunt, mai încolo, tot mai mari, dar mai rărite, şi au găsit în mijloc un fel de drum întortocheat, prin care caravana poate să treacă fără mare trudă.

Vă-nchipuiţi cum primim această fericită veste.

Ar fi timp, zău, să ieşim cât mai curând din acest impas, căci proviziile proaspete scad repede. Nu mai avem apă şi furaje decât pe o jumătate zi. Caii barem trebuie negreşit nutriţi şi adăpaţi, căci ei sunt singura noastră resursă…

Ca un nor des se interpune deodată între soare şi noi, întunericul se face brusc! Nu e, cu toate astea, noapte, ci ziua devine vânătă, mohorâtă, cu dâre gălbui.

E furtuna, dar furtuna abătându-se brutal^ fără niciun semn prevestitor, ca o criză subită a atmosferei, repede ca o explozie formidabilă a unui bolid care cade.

Suntem într-o trecătoare lungă unde numai o căruţă singură poate să înainteze; la dreapta şi la stânga, stane de cât trei-patru metri înălţime formează un tel de ziduri apropiate.

Caravana se opreşte. E şi vreme!

Un tunet răsbubue. În aceeaşi clipă o brazdă de lumină sfâşie cerul negru de la răsărit la apus. Bubuitul şi racheta sunt numai un semnal.

Trec două secunde: apoi, dezlănţuirea de fulgere atinge un paroxism ameţitor. Sunt un milion de fulgerări pe secundă, fără întrerupere.

Caii sunt cuprinşi de spaimă. Tremură pe picioare şi ţin capetele în pământ.

Feţele ne sunt galbene-verzi, ca fosforescente, luminate de vâlvătăile acestea.

Să fie o iluzie? Mi se pare că pământul s-a clătinat. Cu

neputinţă să ne comunicăm şi să ne controlăm impresiile; fiecare e orbit şi asurzit.

Această gigantică răzmeriţă atmosferică s-a transmis şi cojii pământului. Uraganul însoţeşte un cutremur de pământ. Suntem trântiţi şi aruncaţi încolo, şi ne e cu neputinţă să ne ridicăm decât după mai bine de o jumătate de minut, căci cutremurul a durat bune treizeci de secunde.

Abia aveam vreme să ne dezmeticim, că uraganul intră într-o nouă fază, tot atât de brutală ca şi cea dintâi.

Aşa cum fulgerele sunt contopite Într-o singură văpaie mare şi sunetele într-un uruit conţinu, tot aşa picăturile de ploaie s-au făcut una între ele într-o trâmbă groasă de mai mulţi metri, care potopeşte tot ce întâlneşte.

Asta ţine un minut. Noroc că ne găsim pe o ridicătură a terenului, altfel am fi fost fără doar şi poate înecaţi.

Uraganul se potoleşte tot aşa de repede cum s-a dezlănţuit. Marele muget al tunetului tace, marea văpaie a fulgerării se stinge, norii se topesc, soarele râde de pozna lui…

Reapariţia astrului zilei e salutată cu bucurie, fireşte.

Suntem leoarcă până la oase. Căldura, ce-i drept, atinge numaidecât 45 de grade: hainele au să ni se usuce la iuţeală.

Coloana se pune iar în mişcare şi parcurge cinci-şase sute de metri.

O exclamaţie de surprindere şi de dezamăgire răsună însă din capul coloanei, orice mişcare încetează, rămânem înţepeniţi locului. Ce mai e iar?

Suntem în punctul cel mai îngust al acestui gang. E loc abia abia de un *dray*, roţile! se freacă aproape de stâncile din dreapta şi stânga.

Roberts, nerăbdător să cunoască pricina acestei opriri, escaladează coviltirul căruţei din urmă, îndărătul căreia venim noi cu caii de rezervă.

— Ei, ce-i?

— Asta-i prea de tot! Nu mai avem drum.

— Cum aşa, nu mai avem drum?

— Drumul e închis de o stâncă mare cât o casă. Trebuie s-o luăm înapoi.

— Înapoi? exclamă maiorul; lesne de zis; dar cum vrei să întorci carele?

— Trebuie totuşi să ieşim de aci cât mai degrabă, dacă nu vrem să pierim de sete şi vitele noastre de foame.

Statura înaltă a Canadianului, ieşit în patru labe de sub un *dray,* se înalţă, deodată, înainte-ne. El e cel care a mers în capul coloanei. Neputând trece pe lângă care din cauza strâmtorii drumului, luase calea aceasta pentru a veni la noi.

— Dar bine, Francis, spune Sir Thomas, ce mai e şi asta? Vasăzică aţi rătăcit drumul?

— Stăpâne, nu ne-am rătăcit defel; e chiar drumul ce trebuia să-l urmăm dar a fost o năruire de stâncă, pricinuită fără îndoială de cutremurul de pământ. Mare nenorocire! Că pădurea, vedeţi, e numai colea la două leghe, — şi dădeam de apă!

— Ce crezi că-i de făcut, Francis?

— Stăpâne, trebuie să ne întoarcem înapoi.

— Dar cum, omule!

— Nu putem să le tragem înapoi, dan- daratele, pânăce om găsi o ieşire.

— Bravo! izbucnirăm într-un glas cu toţii la auzul acestui plan atât de simplu şi aşa de uşor de adus la-ndeplinire!

Nu mai departe de un kilometru, se găseşte o răspântie unde vom putea cârmi la stânga ori la dreapta şi să scăpăm din capcana asta.

Toţi pălăvrăgim înveseliţi de plăcuta perspectivă a arborilor, a ierbii verzi şi a izvoarelor limpezi.

Ciril s-a apropiat de Kelly care nu-şi poate stăpâni o secretă simpatie pentru însoţitorul meu. Convorbirea lor e însufleţită.

— Yes, yes, musiu… ve asigur… Tot lumea vorbeşte de ast la noi în England.

— Dar nicidecum, domnişoară, vă jur că Francezii nu mănâncă broaşte. Dovada că la noi nici nu se găsesc prin râuri. Nu-i aşa, domnule?

Eu, fără să răspund, zâmbesc, lăsând pe camaradul meu să discute cât doreşte despre broaşte cu răutăcioasa Irlandeză.

— *Stop!* strigă deodată o voce sonoră, în timp ce grupul nostru se opreşte cuprins de agitaţie.

— Nu mai putem trece! reia vocea, care răsună ca o trâmbiţă. Drumul e tăiat de o tranşee de peste o sută de picioare adâncime!

Ajung la marginea prăpastiei. Într-adevăr, nimic exagerat. În urma noastră, s-a căscat o crăpătură lată de cincisprezece metri şi adâncă de 150, cu marginile verticale, tăindu-ne orice posibilitate de comunicare. Spărtura aceasta uriaşă e urmarea cutremurului de pământ.

Situaţia devine grozavă. Provizia de apă s-a sfârşit, cu toată zgârcenia cu care a fost distribuită. Caii ţin capul plecat, nechează jalnic, scormonesc cu potcoavele pământul uscat şi-şi vâră boturile în nisipul încă umed.

Trebuie neapărat să găsim vreo ieşire. Suntem din fericire destul de mulţi şi, în faţa primejdiei, energia fiecăruia creşte în loc să scadă.

Canadianul nostru propune să se urce pe unul din care, să se caţere de-acolo pe o stâncă mai puţin înaltă şi să coboare apoi de partea cealaltă.

Atunci am putea săpa în nisip, la baza acestei stânci, o groapă adâncă, apoi, unindu-ne sforţările, am izbuti, poate, să facem stânca ca să cadă în groapă.

Nu ne ar mai rămâne, în caz de reuşită, decât să nivelăm terenul şi să trecem deasupra.

Planul acesta e adoptat şi imediat începe executarea.

Dar de-abia a ajuns omul în vârf, că se aruncă pe burtă şi-şi dă drumul lunecuş înapoi, de la o înălţime de 4 metri, strigând:

— Negrii!

Repeziciunea lui i-a fost salvatoare. Câteva suliţe indigene lovesc, în acelaşi timp, locul părăsit de el, — sar mai departe şi cad la picioarele noastre.

Negrii! Sunt probabil cei pe care i-am ospătat aşa de bine şi care, încurajaţi de ospitalitatea noastră, abia aşteaptă să ne vadă şi pe noi puşi la frigare.

îndrăzneala lor creşte mereu; iată două mutre de gorilă care ne privesc făcând strâmbături idioate. N-am ce le face, ei au vrut-o! Pac! Pac! Două focuri de armă şi cele două chipuri dispar, se aude un urlet prelung, apoi — tăcere.

Ce ne facem? Gluma se-ngroaşă. Pe deoparte nu vrem să murim de sete şi, pe de altă parte, niciunul din noi n-are chef să fie făcut friptură.

La lucru, aşadar! Jumătate din oameni vor sta de pază, cealaltă jumătate va lucra să sape un drum de ieşire.

Planul Canadianului e singurul aplicabil dar prezenţa sălbaticilor îl face primejdios. Trebuie săpată o tranşee, cu inamicul în spate. Fie, o vom săpa. *All right!*

Şi Englezii noştri, nepăsători dar prudenţi, iau fiecare câte o furcă pe care întind o cergă pe care o ţin înaintea lor. Această baricadă plutitoare e deajuns pentru a opri suliţele care plouă din nou de sus şi zbârnâitoarele bumeranguri.

Imediat, iată-ne pe toţi în picioarele pietre, lângă săpături, gata să-i apărăm la caz de nevoie. La un pas de noi, sălbatecii îşi rotesc ochii fioroşi şi cască plini de poftă gurile lor de fiare.

Şi, într-adevăr, sunt cei de deunăzi. Şeful lor poartă pe cap bereta roşie pe care i-a dat-o unul din bushmenii noştri în schimbul unui bumerang.

Numai treizeci de metri ne despart. Au să încerce probabil un nou atac.

Atenţie: — Răsună şase detunături. Şase năvălitori se rostogolesc de pe pietre, se zvârcolesc şi, încurând, îi vedem cuprinşi de spasmele agoniei.

Ceilalţi — sunt peste două sute — se risipesc ca potârnichile şi se ascund prudenţi.

Oamenii noştri coboară cu sânge rece, cu ajutorul frânghiilor, şi sapă de zor la baza stâncii.

Sunt zece, terenul e fărâmicios şi munca înaintează repede.

Orele se scurg. Sapele sunt mânuite cu tot mai multă energie, sudoarea şirue pe frunţile săpătorilor.

Şi totuşi, cu neputinţă de părăsit o minută măcar postul acesta, sau măcar să încetezi câteva clipe veghea; negrii ne pândesc fără încetare şi mereu suntem nevoiţi să le trimetem câte un argument pe înţelesul lor.

E ora trei după amiază. Dacă nu vrem să murim de sete, trebuie să ieşim de aici înainte de se înnoptează.

Curaj! pionieri viteji! Câteva lovituri de târnăcop, încă, şi truda voastră se va sfârşi.

În sfârşit! groapa e într-adevăr foarte mare. Săpătorii urcă sus unul câte unul. Nu mai avem decât să împingem monolitul, unindu-ne forţele.

Scripeţi, pârghii, unelte de fier şi de lemn, toate sunt manevrate cu energia disperării dar zadarnic, stânca rămâne neclintită.

Se poate? Atâta trudă să fie zadarnică, atâta oboseală să rămână pierdută? Nu, niciodată! Dar, de vreme ce mâinile noastre sunt prea slabe ca să ne desăvârşească eliberarea, trebuie să uzam de o ultimă resursă.

Un butoiaş de praf de puşcă, pus la baza stâncii, va face Într-o secundă mai mult ca sforţările noastre într-o lună întreagă.

Mina e gata în doi timpi şi trei mişcări.

Suntem grăbiţi, Robert revendică cinstea de a-i da foc. Toţi ne depărtăm şi aşteptăm.

Un zgomot asurzitor face să se cutremure pământul. Ca dintr-un crater urcă o coloană groasă de fum.

Ura! Spărtura s-a făcuţi Piatra a dispărut în groapă. Drumul e liber, suntem Salvaţi!

Ceata noastră, istovită, părăseşte în sfârşit acest loc

blestemat. Domneşte cea mai mare ordine.

Înaintăm în grupe mici, cu armele gata de tragere.

Caii simt apropierea verdeţii. Sunt aşa de grăbiţi că noi abia îi mai putem urma.

Deşertul de piatră s-a terminat. Iată umbră, iată apa!

Izvorul formează un mic iaz cu un diametru de patru metri. E răcoros, limpede, adânc.

Fiecare bea cu nesaţ şi, după ce s-a săturat, mai savurează apa în înghiţituri mici, ca băutorii experimentaţi, o preţioasă băutură îmbătătoare.

Ce încântare s-o simţi cum coboară în stomacul ros de sete şi cum regenerează organismul, redând sângelui fluiditatea lui, pierdută prin evaporare.

Deodată, ceva de necrezut.

Miss Mary, cuprinsă parcă de un delir furios, se aruncă pe jos scoţând strigăte înăbuşite.

Maiorul, Crowly şi Robert, par şi ei cuprinşi de nebunie. Aleargă în neştire, se lovesc cu capul de copaci, urlă ca apucaţi. Îşi ascund faţa-n mâini şi caută să-şi ascundă ochii de lumină, care pare să le producă suferinţe îngrozitoare.

O parte în oamenii din escortă par cuprinşi de aceeaşi frenezie de neînţeles

Alerg spre miss Mary, a cărei stare pare cea mai gravă. E în pragul leşinului, fălcile-i sunt încleştate, ochii i se-nchid.

Îi ridic una din pleoape. Pupila, grozav de dilatată, are un diametru măcar de trei ori mai mare decât cel obişnuit.

Irisul, peste măsură de îngustat, a devenit aproape invizibil.

În mintea mea se face deodată lumină!

Sunt otrăviţi! Nebunia aceasta aproape instantanee, fotofobia[4] aceasta, o singură plantă o poate pricinui: mătrăguna.

Sunt pierduţi! Pierduţi dacă nu găsesc singurul leac!

---

[4] Teama de lumină.

— Tom, spun eu indigenului, arătându-i tufele de mătrăgună care se află în număr mare în jurul nostru, vezi fructele aste roşii de pe tulpinile astea? N-a mâncat nimeni din ele, nu-i aşa?

— No! No!

Apoi, deodată, se răzgândeşte.

— A! Eu ştiem tot! urlă el furios.

Şi, în aceeaşi clipă, cuprins parcă de aceeaşi ciudată nebunie, se aruncă în lăculeţul făcut de izvor şi apa se închide deasupra lui, bolborosind.

…Se scurg treizeci de secunde.

Capul negru al sălbatecului iese la iveală, îmi întinde mâna şi eu îl ajut să urce pe mal.

— Uităm, tu, bun prieten, spune el şiroind de apă, şi aruncă la picioarele mele un braţ întreg de plante, din ale căror ramuri şi frunze strivite, musteşte un lichid verzui.

Atunci ghicesc. Neputând să ne biruie prin forţă, negrii au otrăvit izvorul, îndesând Înăuntru o cantitate imensă de mătrăgună şi de cucută.

E ora şapte seara: peste două ore va fi noapte.

Şi afurisiţii de sălbatici, crezându-ne pe toţi în agonie, ne vor ataca probabil. Trebuie să fim în stare să ne apărăm.

Bieţii mei bolnavi sunt într-o stare jalnică. Un *bushman* se apropie de mine, clătinându-se.

— Domnule, îmi spuse el, apă vom găsi noi mai târziu dar deocamdată tot vom putea să bem. Vedeţi grupul cela de copaci la douăzeci de paşi de aici?

— Da, sunt nişte eucalipţi.

— E de ajuns să tai o rădăcină de eucalipt pentru ca îndată să ţâşnească din ea o şuviţă de apă limpede şi răcoroasă.

Şi adevărat, abia sfârşise de vorbit că şase camarazi de-ai lui, culcaţi pe burtă, sorb cu deliciu preţioasa sevă.

Crestez şi eu, cu cuţitul meu de vânătoare, una din rădăcini, gust, şi simt o mare încântare.

După o oră, fie datorită sevei de eucalipt, care e leacul

general al tuturor bolilor de pe continentul australian, fie datorită cine ştie cărei cauze, starea bolnavilor pare să se îndrepte.

De teamă însă ca această îndreptare să nu fie trecătoare, îi îmbărbătez şi-i îndemn să profite de moment şi să ia toate precauţiunile necesare, spre a respinge un eventual atac al indigenilor.

Carele sunt aşezate în cruce, ca să putem ţine piept duşmanului în patru direcţii, fără grijă că am putea fi luaţi prin surprindere pe la spate. Armele sunt la îndemâna noastră; fiecare se înfăşoară în cerga lui. Sentinele, alese dintre cei mai sănătoşi, sunt postate pe la colţuri.

În sfârşit, după oboselile şi emoţiile din cursul zilei, am să pot şi eu aţipi puţin.

Un fulger, însoţit de un foc de armă, mă trezeşte brusc. „La arme!… la arme!… Şi noaptea se luminează, focurile de revolver încep să răpăie.

Sunt negrii. Îmi descarc revolverul în plin.

Strigătele se înteţesc. Dar cum se explică faptul că salvele noastre sunt aşa de anemice?

Motivul e că jumătate din oamenii noştri sunt încă adormiţi. Acţiunea narcotică a otrăvii încă nu s-a sfârâit. Din fericire inferioritatea numărului e compensată la noi de calitatea armelor. Spre norocul nostru, căci altfel am fi pierduţi.

În sfârşit, zarva asurzitoare a biruit somnul chiar şi la cei mai întârziaţi. Armele lor intră în funcţiune şi şuieratul gloanţelor se înteţeşte.

Douăzeci de negri zac neînsufleţiţi; numărul răniţilor e incalculabil.

Dar îndrăciţii aceştia nu-şi pierd curajul.

Sunt foarte numeroşi şi nădejdea că vor pune mâna pe o pradă aşa de bogată le dă energii nesecate.

Câţiva indigeni s-au strecurat sub care ca să le dea foc. Şi o nouă linie de întărire ne atacă în acelaşi timp. Vom fi oare copleşiţi de numărul inamicilor?

Încă nu. În momentul când acest al doilea grup se

năvăleşte spre doi, o voce răsunătoare strigă deodată dominând tumultul.

— Culcaţi! Toată lumea la pământ.

Ordinul a fost executat repede ca gândul, şi tot aşa de repede, alte fulgere, dese ca salvele unui pluton, luminează noaptea. Un ţăcănit alcătuit din detunături rapide ne asurzeşte urechile. Un uragan de plumb învăluie pe negri, care o iau la fugă cu un urlet Îngrozitor.

Zgomotul acesta îl cunosc — e mitraliera! Bravo! era şi timpul! Strigătul de război al indigenilor răsună pentru ultima dată. Dar din ce în ce mai depărtat.

Toată lumea înconjoară şi felicită pe cei doi fraţi, Edward şi Richard, care au montat mitraliera pe afet şi au influenţat în mod hotărâtor soarta bătăliei, măturând pe duşmani.

Dar nu-l văd pe maior şi nici pe Sir Thomas.

Dar Roberts şi Ciril — unde să fie?

La chemările mele răspunde un geamăt înăbuşit. Dau fuga într-acolo şi piciorul meu se izbeşte de două corpuri inerte, lungite unul lângă altul, cu mâinile şi picioarele desfăcute şi cu feţele pline de sânge.

Locotenentul şi bunul meu camarad au. Căzut alături de carul în care se află miss Mary şi Kelly. În jurul lor zac, fără viată, şapte-opt negri, în atitudini care arată că s-a dat aci o luptă crâncenă.

Ambii au la cap câte o rană adâncă, pricinuită pare-se de un corp tare: fără doar şi poate de o secure de piatră.

Dar, din fericire, mai mare spaima decât primejdia! Amândoi au ţeasta solidă, numai pielea e tăiată.

Câteva picături de rom, picurate între fălcile lor încleştate, îi readuc la viaţă.

Roberts se ridică într-un cot şi, cu un aer rătăcit, strigă:

— Miss Mary! Unde e miss Mary?

La această întrebare, Edward e, dintr-o săritură, în carul în care trebuie să fie sora lui, Dar după două secunde iese şi o groaznică presimţire ne face să ne-ngheţe sângele-n vine.

Şi Edward strigă cu o voce sfâşietoare

— Surioara mea! Mary! Nu e aici!

Nici despre maior nu se ştie unde e, nici despre prietenul său, Sir Thomas. Ne punem din nou pe căutat. Câmpul de bătălie, apoi împrejurimile, sunt cercetate pas, cu pas… Nimic!

Lipsesc la apel şase persoane: maiorul Harvey, Sir Thomas, Hoffmann, canadianul Francis, Miss Mary şi Kelly.

Nu mai încape nicio îndoială. Sunt prizonierii negrilor!

CAPITOLUL 6.
CINCI CONTRA DOUĂ SUTE

Această descoperire îngrozitoare stârneşte, o clipă, zăpăceală. Toţi aleargă de colo până colo, se află-n treabă, propun planuri imposibile.

Numai Edward, ofiţerul de marină, nu-şi pierde capul. Şi face apel la calmul tuturor camarazilor, înfierbântaţi încă de luptă.

— Domnilor, ia el cuvântul, văd că părerea tuturor e, de fapt, să ajungem cât mai repede pe răpitori şi să le smulgem victimele. Trebuie însă să procedam ou cea mai mare prudenţă. Inima mea îmi strigă să zbor în ajutorul victimelor, datoria mea îmi ordonă să rămân aici. Domnule B… câinele d-tale Mirador e de o inteligenţă uimitoare. Crezi că te-ar putea călăuzi, fără să atragă atenţia duşmanilor noştri, până în preajma lor?

— Sunt sigur. Câinele meu nu latră niciodată când caut împreună cu el urme; da ţi-mi un lucru care a aparţinut lui miss Mary. Sunt sigur că de cum o să-l fi mirosit, are să pornească în direcţia cea bună.

— Foarte bine. Roberts, dragul meu, te-ai simţi în stare să-l însoţeşti pe prietenul nostru B..Y

— Desigur, răspunde locotenentul.

— Camaradul d-tale, Ciril, e un om viteaz şi înţelept; cred că şi el te-ar putea însoţi.

— L-aş fi însoţit în orice caz, spune demn, cura josul meu prieten. Îţi mulţumesc, d-le Edward, că te-ai gândit la mine. Ori ţi-i aducem înapoi ori, pe legea mea, acolo ne rămân oasele.

— Tom are să meargă cu voi şi afară de el, alegeţi-vă

încă doi oameni, dintre cei mai zdraveni.

— Bun, am înţeles planul d-tale.

— Când copoiul va fi găsit urmele, când veţi şti unde sunt prizonierii, întoarceţi-vă; atunci ne vom sfătui ce-i de făcut ca să-i eliberăm. Luaţi fiecare câte două revolvere şi retrageţi-vă la primul atac. Împuşcăturile voastre ne vor arăta poziţia voastră în caz de luptă şi atunci vom veni cu toţii în ajutorul vostru, ca să nu fiţi împresuraţi.

Nemaipomenitul calm, netulburatul sânge-rece al tânărului ofiţer, ne umplu de admiraţie. Şi mai mult Încă, îl admir pentru că are curajul de a rămâne aci, condamnat, deocamdată, la inacţiune, în timp ce noi vom avea de executat delicata misiune de iscoade, pe care ne-a încredinţat-o.

Deşi trebuie să înaintăm încet şi cu băgare de seamă, luăm fiecare câte un cal, pe care îl ducem de frâu, ca să ne putem retrage cât mai iute în caz că suntem atacaţi prin surprindere.

Doi dintre cei mai voinici *bushmeni* ni se alătură.

Dezleg pe Mirador, care începe să sară în jurul meu. Li dau să miroasă vălul lui Miss Mary. Şi agerul câine înţelege îndată ce cerem noi de la instinctul lui; scoate un fel de geamăt plângăreţ, face doi paşi înainte şi, la porunca mea, ne-o ia înainte.

Umblăm destul de repede dar fără zgomot, pe un covor de iarbă şi de muşchi. Nimeni nu ne poate auzi paşii.

Pentru mine şi Tom, întunericul e adânc. Cât despre cei patru camarazi ai mei, continuă de aseară să beneficieze de această însuşire ciudată dar foarte preţioasă (n acest moment, de a vedea uşor pe întuneric.

*

*   *

Umblăm ca de vreo trei sferturi de oră. Asta înseamnă cel puţin patru Kilometri. Avansul negrilor asupra noastră e numai de o oră.

Ajungem la un mic povârniş pe care-l trecem cu

precauţiuni nesfârşite. Mirador trage de cureaua de care e legat şi scheună înăbuşit. E semn că suntem aproape.

De pe înălţimea aceasta zăresc, în depărtare, lumini roşcate, vreo douăzeci în totul, care luminează fundul unei văi ce se întinde la vreo trei Kilometri de noi.

Fioroşii locţiitori ai pădurilor australiene sunt acolo!

Ne sfătuim în şoaptă şi ne şi hotărâm la o prudentă retragere spre tabăra: Scopul expediţiei a fost atins.

Dar o dublă întâmplare ne modifică îndată planul şi ne aruncă Într-o aventură al cărui deznodământ e cu neputinţă prevăzut.

Mirador se smuceşte brusc, cureaua se rupe, şi iată-l alergând drept înainte, spre luminile care ard înaintea noastră. Şi asta încă n-ar fi nimic. Urlă, urlă, de parca l-ar omorî cineva.

În aceeaşi clipă, ca şi cum s-ar fi aprins brusc toate focurile unor jocuri de artificii, copacii răşinoşi ai pădurii se învâlvorează în direcţia în care licăre focurile.

Câinele are să dea negrilor alarma. Nu e o clipă de pierdut. Fiecare încalecă pe cal şi porneşte în galop înainte! Drumul e luminat ca ziua.

Incendiul se propagă cu o iuţeală de neînchipuit prin pădurea aceasta răşinoasă. Nori groşi de fum înăbuşitor se rostogolesc prin aer.

Hăţişul pare un templu al focului!

— Înainte! răcneşte cu o voce înăbuşită Roberts, care, cu capul gol şi cu un revolver în fiecare mână, îşi conduce calul numai cu picioarele, dându-i furios pinteni.

— Înainte! Strigă Ciril, încovoiat pe gâtul calului, ale cărui salturi dezordonate îl ţin alături de Roberts.

Eu galopez în urma lor, la o jumătate de lungime, alături de Tom care, cocoţat pe un imens pur-sânge, pare un jockey-maimuţă.

Zburăm peste ierburi, sărim pe deasupra trunchiurilor prăbuşite, peste prăpăstii, peste gropi, peste pârâurile care oglindesc incendiul. E o alergare infernală.

Am ajuns în mijlocul unei hore de fiinţe hidoase, care se

învârtesc, urlă şi gesticulează ca în toiul unei sarabande drăceşti, rodul unui vis chinuitor.

O privire iute asupra negrilor. Sunt goi. Feţele le sunt pictate în alb, culoarea războiului. Linii albe întruchipează, pe trupurile şi pe umbrele lor, oasele scheletului omenesc.

E *dansul scheletelor*, sinistrul premergător al banchetelor canibalice.

Caii pe care ni i-au răpit au fost ucişi. Bucăţi din ei se frig pe foc. Câţiva sălbateci şi-au împodobit capetele cu cozile bietelor noastre animale.

În sfârşit, privirile noastre descoperă pe cele două fete şi pe cei patru tovarăşi ai noştri şezând, legaţi cobză şi aşteptând să fie măcelăriţi cu securile şi cu cuţitele de piatră.

O secundă ne e de ajuns ca să vedem şi să înţelegem.

Armele noastre s-au şi îndreptat asupra lori

Ca vorbiţi, scoatem cu toţii dintr-odată un strigăt înfricoşător. Bandiţii se opresc turburaţi. Nu lovesc. Toată lumea tace.

Un urlet lugrubu întrerupe scena. E Mirador. Curajosul câine se năpusteşte în mijlocul grupului şi, între fălcile lui puternice, trosneşte beregata unui sălbatec care se prăbuşeşte cu el la pământ.

Din două salturi pătrundem în mulţime. Primii duşmani peste cure dăm sunt striviţi sub copitele cailor noştri sau doborâţi de pieptul lor puternic. O salvă a armelor noastre stârneşte printre ei o panică extraordinară.

Un bumerang vine zbârnâind jos de tot şi zdrobeşte un picior al calului lui Roberts. Aproape numai decât o secure de piatră izbeşte capul calului lui Ciril, sfărâmându-l parc-ar fi fost de sticlă.

O ultimă sforţare ne duce, pe mine, pe cei doi *bushmeni* şi pe Tom, lângă scumpele noastre victime.

Cât ai clipi, Tom sare de pe cal şi taie frânghiile sub care li se învineţea carnea. În felul acesta a plătit stăpânului său datoria de recunoştinţă.

Maiorul se îndreaptă cât e de înalt. Va putea cel puţin să moară ca un soldat. Hoffmaun, Sir Thomas, canadianul, îşi scutură încheieturile dureroase, ridică ce găsesc şi ei la-ndemână şi oi se alătură. Arme n-au — le vor lua de la morţi.

Facem zid cu corpurile noastre, înaintea celor două femei.

În timp ce această scenă se desfăşoară în mijlocul unor primejdii mereu împrospătate, Ciril şi Roberts, ai căror cai au căzut, luptă pe jos, la câţiva paşi de noi. Forţa herculeană a prietenului meu e înzecită de o furie nebună. Greaua lui carabină, pe care o ţine de ţeavă, se învârteşte ca o morişcă.

Cât despre Roberts, primejdia îi dă un extraordinar sânge rece. E corect ca la un duel. Îşi descarcă neobosit revolverul, pe care-l ţine în mâna stângă, şi la fiecare foc cade un om. În mâna dreaptă ţine o secure.

Nici unul din noi nu rămâne inactiv. Fiecare are de furcă pentru a respinge haita urlătoare care ne dă asalt.

Un ţipăt de groază, scos de noi toţi deodată! Coada securii lui Roberts se rupe şi viteazul locotenent, târât de avântul lui, cade cu faţa înainte. O ceată de sălbateci se repede turbată asupra lui. Dar sprintenul ofiţer se ridică brusc, scuturând de pe el ciorchinele hidos.

Două, trei lovituri trase cu o putere irezistibilă, fac pe cei mai înfocaţi să-i dea drumul.

Şi, cu o săritură nemaipomenită, camaradul nostru se întoarce lângă noi.

Avem o clipă de răgaz. Răsuflăm. Fiecare îşi încarcă la loc armele.

Suntem cu toţii teferi. Numai câteva răni uşoare, mai mult dureroase decât primejdioase.

Acalmia aceasta nu va fi de lungă durată. Gloata sălbatecilor se şi urneşte din loc. Focurile de armă răpăie unul după altul.

Indigenii se năpustesc asupra noastră scoţând răcnete grozave. Ultimele flăcări se vor stinge, incendiul s-a oprit.

Ne apărăm la lumina focurilor taberei, care abia mai ard. Lumina roşie se întunecă.

Oricât de mure ne-ar fi curajul, vom fi covârşiţi dacă aspectul luptei nu se schimbă. Suntem împresuraţi.

Fiecare din noi începe să simtă puterile părăsindu-l, din cauza rănilor. Răni uşoare, ce e drept, dar numeroase; prin ele, odată cu sângele, se scurge şi vlaga noastră.

Haita înfometată se năpusteşte asupra noastră. Suntem pierduţii

Simt pe piept o greutate uriaşă, care mă striveşte, şi văd un braţ ridicând o secure de piatră, care-mi va sparge capul.

Înainte ca unealta ucigaşe să izbească, aud un sunet scurt. Sălbatecul se rostogoleşte la pământ. Sar în picioare şi în aceeaşi clipă, zece detunături acoperă strigătele fioroase ale canibalilor, gata să-şi sfâşie prada.

Focurile de armă pornesc de la dreapta şi de la stânga. Niciunul nu e pierdut. Gloanţele şuieră fără încetare. Duşmanii noştri nu pot face nimic contra acestui atac care-i decimează. Se retrag pas cu pas.

Moartea aceasta care-i loveşte de departe, numărul de apărători pe care nu-l cunosc, continuitatea focurilor, care cad asupra lor fără ca ci să ştie de unde vin, îi demoralizează.

— Coo — ooo — ooo — iii!!...

Strigătul lor de război răsună pe sub copacii uriaşi. E însă plângător şi nu mai are intonaţiile victorioase de adineaori.

E semnalul de retragere.

Negrii dispar într-o clipită, ca păsările de noapte gonite de ivirea zorilor.

La semnalul de retragere răspunde un strigăt vesel, scos Insă într-o englezească pură, de cei opt oameni care sosesc calare, în cea mai bună ordine, unul lângă altul, gata să tragă.

Ce minunat pluton de cavalerie!

— *Hiip! hiip! Hurrah!...*

La tropice nu există nici auroră nici amurg. Soarele izbucneşte dintr-o dată dintr-un nor de aur şi ne arată pe Edward în fruntea trupei, lângă el pe Crowly, pe cinci *bushmen* şi, ca ariergardă, pe tânărul Richard

Un scurt galop îi aduce lângă noi. Sunt întâmpinaţi cu un întreit „ura!” Mirador se asociază şi el la bucuria comună, dă din coadă şi latră cu entuziasm.

— Alarmă! strigă Edward care, fără să coboare din şea, îşi ridică cu o mână sora sus pe cal şi o aşeză în faţa lui. N-avem o clipă de pierdut, domnilor. Pe caii Cei ce au, să ia în dosul lor pe cei ce n-au! Adunaţi-vă armele! Crowly, d-ta ia-l pe unchiul meu; d-le maior, d-ta urcă-te în dosul lui Richard. Alarmă, domnilor, alarmă! Nu e bine să rămânem aci.

Tânărul marinar e pur şi simplu admirabil. Ce calm! Ce sânge rece! Şi totuşi e palid. Dar ce autoritate are asupra noastră.

Calul meu îl cedez lui Ciril.

— Na, dragul meu prieten, urcă în locul meu şi ia cu tine pe Miss Kelly. Meriţi!

Toţi suntem gata în doi timpi şi trei mişcări.

Şi nobilii cai, fără să se sinchisească de îndoita povară, ne duc, rupţi de oboseală, gâfâind, însângeraţi, spre carele părăsite.

*

*   *

În curând ceata noastră ajunge la campament, pe care îl găsim aşa cum l-am lăsat.

Negrii dispăruseră.

Spre norocul nostru nu se gândiseră să ne devasteze tabăra.

CAPITOLUL 7.
TRECEREA TROPICULUI

— Douăzeci şi trei de grade şi jumătate latitudine sudică şi o sută treizeci şi cinci longitudine estică zise maiorul, stabilind punctul poziţiei. Domnilor, străbatem tropicul Capricornului.

— Mulţumesc, d-le maior, făcu Crowly lungit sub pânza pătrată, agăţată la colţuri de patru mari copaci „fără umbră1-, cronometru!, de acord cu soarele, ne spune că e vremea prânzului, nu-i aşa? Am tot mers de la trei din zori, ar fi vreme să-mbucăm ceva şi să ne odihnim.

— Nici vorbă, răspunse bătrânul ofiţer; o să poposim aici până mâine.

După ce prânziră, se simţiră cuprinşi fiecare de o dulce toropeală. Domnea o temperatură de cuptor încins, sub copacii cu frunzele cenuşii ca praful.

Sentinelele, sprijinite în puştile lor, luptau contra somnului. Fiecare din noi adormi repede în umbra pânza întinse sau a coviltirelor *dray*-urilor.

Nu trecuse un ceas, că ne pomenirăm treziţi în urletele lugubre ale câinilor, urlete amestecate cu lătrături scurte şi, parcă, sugrumate.

Oare aveam de respins un nou atac al negrilor?

Uf! din nou câinii rupseseră curelele, şi toată haita se năpustise urlând, cu nasul în vânt şi cu coada steag.

Cât ai clipi, ne grupăm în jurul carelor, totdeauna strategic grupate în chipul crucii Sfântului-Andrei.

Cu ochii la pândă, cu urechea întinsă şi cu degetul pe trăgaci, suntem gata să respingem pe misteriosul inamic.

Se scurg zece minute. Lătrăturile, care începuseră să se piardă în depărtare, se prefac curând în chelălăieli de durere şi-i vedem revenind, în goană mai mică decât plecaseră, cu cozile între picioare, plini de sânge, cu urechile sfâşiate şi schelălăind ca sub bice de foc.

Ni se ascund care mai de care între picioare părând a cerşi, pe lângă iertare, ocrotire, mai ales fără zăbavă. Duşmanul e colea!

Într-adevăr, întinsul verde dispare sub un strat colcăitor de mici patrupede, fără număr, cât cuprinde ochiul, până-n zare, în batalioane strânse.

Sunt guzganii De unde ieşeau? În ce cursă misterioasă a pornit liota asta? care e pricina «acestei colosale migraţiuni de rozătoare?

Proviziile noastre, animalele noastre de călătorie şi de poveri, noi înşine, suntem într-o reală primejdie.

Fetele se închid repede în fortăreaţa lor pe roate iar noi începem repede un foc susţinut contra primelor rânduri.

Dar În zadar. Gloanţele noastre fac rare victime, imediat sfâşiate de semenii lor.

De ce ne era frică n-aveam să scăpăm.

Caii, înspăimântaţi de apropierea acestui val cotropitor, nechează, se ridică în două picioare şi, în cele din urmă, rupând curelele de care erau legaţi, fug.

Nu ne putem însă bate la nesfârşit în felul acesta cu micile rozătoare, al căror număr creşte. Oboseala începe să ne copleşească pe toţi.

A! iată pe Francis, omul cu idei!

Ce vrea să facă? Duce pe umeri lui voinici un butoiaş de vreo patruzeci de litri şi intră în mijlocul lighioanelor.

— Curaj, domnilor, izbiţi cu nădejde! Curăţaţi puţin locul, pentru rest lăsaţi pe mine!

Ne punem pe lucru cu o râvnă şi mai mare şi ingeniosul tânăr, după ce a dat cep butoiaşului, străbate în pas alergător luminişul, vărsând prin urmă valuri din cel mai bun whisky al nostru.

Stropeşte astfel ierburile pe o lungime de douăzeci de

metri. Atmosfera se îmbibă îndată de aburi de alcool.

— Sir Thomas, spune el, aprinde d-ta punch-ul, căci eu sunt aşa de tare îmbibat de alcool bă mă tem că iau foc.

Era şi timp căci guzganii vin, batalioane — batalioane.

Sir Thomas dă foc la o fâşie de pânză gudronată şi o aruncă pe jos.

Fşşş!... ierburile se aprind cât ai clipi. Tulpinile verzi sfârâie, guzganii, zăpăciţi, vor să facă cale-ntoarsă; cu neputinţă însă. Cei din faţă, împinşi de cei dinapoi, se rostogolesc în rugul nevăzut pe care soarele de prânz îi împiedică să-l zărească.

Clipa aceasta de răgaz nu e îndestulătoare.

Focul are să se stingă din lipsă de combustibil, înăbuşit în parte şi de cadavrele care acoperă pământul înnegrit şi fumegând.

— Înapoi, gentleman, înapoi, la mine! se aude din nou, tunător, glasul lui Francis.

Şi noi, plini de încredere în experienţa lui, operăm o retragere rapidă până la care, ultimul nostru refugiu.

În timp ce whisky-ul îşi desăvârşea opera, au fost deschise două mici butoiaşe căptuşite cu aramă. Fiecare dintre bush-menii noştri ia în grabă, în şapca lui de piele, două-trei mâini de praf de puşcă şi-l presară, cu primejdia vieţii, la câţiva paşi de locul arzând încă, unde se coc cadavrele necredincioşilor.

— De astă dată ne-a pierit râsul, spune Ciril.

Ne-am strâns laolaltă cu toţii, să aşteptăm explozia. Praful de puşcă, răspândit la întâmplare, în cantităţi inegale, ia foc din cauza unei scântei, probabil. Exploziile continuă din aproape în aproape, nouraşi albi se înalţă de pe pământ şi duşmanii noştri, ameţiţi, înnebuniţi de groază, neştiind încotro s-o mai apuce, dau buzna în mijlocul flăcărilor de care abia au scăpat.

Panica cuprinde acum întreaga armată a guzganilor, până ce aceştia, dându-şi în sfârşit seama că nu vor reuşi să treacă bariera de foc, se hotărăsc să ne ocolească.

Am scăpat ieftin şi de data asta.

O exclamaţie a lui Ciril ne readuce la realitate:

— Dar caii?

Are dreptate: dacă teroarea panică a cailor noştri nu s-a potolit, trebuie că sunt acum hăt, departe. Trebuie să pornim cât mai repede în căutarea lor şi să-i aducem înapoi.

În timp ce ne sfătuim, se aude un nechezat vesel şi zărim, la două sute de paşi de noi, la marginea luminişului, pe Aii, minunatul pur sânge al maiorului.

Frumosul animal, credincios ca un câine, se apropie Încet de noi, zbenguindu-se. Întinde capu-i nobil, face un salt înainte, tropăie-n loc, merge înapoi, ocoleşte luminişul dar prins încă nu se lasă.

Şi noi n-avem timp: ne trebuie calul acesta cât mai repede. Când va fi în mâna noastră, uşor ne va fi să prindem şi pe ceilalţi.

— Mossi, spune Tom întorcându-se, Tom prindem pe maşter Ali.

Negrul intră în carul cu provizii, din care iese după un minut Apoi se apropie de cal, care a rămas deodată nemişcat.

Tom umblă încet, cu braţul întins, ţinând în mâna lui neagră ceva alb. Aii recunoscând pe vechiul lui camarad, întinde către el capul lui inteligent, se apropie şi el pas cu pas, deschide gura şi mestecă încet, cu senzualitate miraculoasa substanţă.

Fără să rostească un cuvânt, Tom ia încă o bucată, o rupe în două, mănâncă jumătate şi revine de-a-ndărătelea spre tabără, repetându-ţi manevra. Calul care, cum zice proverbul, s-a îndulcit la tărâţe, înaintează. Pas cu pas, bucată cu bucată, omul şi calul au ajuns în mijlocul nostru.

Negrul îl momeşte:

— Pentru Maşter Ali; — pentru Tom. — Pentru tu, frumos Maşter cal; pentru tu, bun Tom al lui Maşter maior.

Fenomenul se explică. Lui Tom îi place zahărul dar şi

calului îi place.

Dezmierdat, răsfăţat, sărutat chiar, Aii se lasă înşeuat şi condus.

— Dar ceilalţi? întreabă Crowly, mângâind gâtul calului.

— Fiţi fără grijă; se vor întoarce la noapte, venind după camaradul lor.

Canadianul avea dreptate.

Abia apusese soarele de două ceasuri când, din mijlocul pădurii, se auzi nechezat de cai, ca răspuns ia cel ce venea din tabără şi a doua zi de dimineaţă, când trupa se puse mişcare, niciunul din animale nu lipsea la apel.

*

*   *

După singurătăţile câmpiilor ierboase, după deşerturile de piatră, după pădurile de flori, ieşim deodată, la nămiezi, într-un şes imens, gol ca în palmă.

Seara suntem ca într-un cuptor. Nicio adiere nu răcoreşte atmosfera înăbuşitoare. Picioarele se înfundă îa nisipul arzător, caii trag din toate puterile, caravana înaintează în tăcere, la lumina stelelor.

Dimineaţa, orizontul se învâlvorează deodată şi discul soarelui tropical apare deodată înconjurat de minunata-i coamă de raze.

Cât se vede cu ochii, câmpia îşi păstrează exasperanta şi mohorâtă uniformitate. Nişte sărăcăcioşi aburi albăstrui se topesc îndată, înghiţiţi de soare.

Ochii noştri obosiţi, lăcrămând, plini de praf, sunt victimele unor ciudate efecte de miraj.

În ciuda măsurii noastre de prevedere, ca fiecare să-şi pună pe faţă un văl verde, jumătate din oamenii noştri sunt aproape orbi.

Pleoapele înroşite şi umflate, de parc-ar fi fost înţepate de mii de ace, clipesc neîncetat.

Ciril şi Robert, abia vindecaţi de rănile lor, sunt într-o stare de plâns. Sunt şase ore de când tot aiurează.

Martiriul acesta durează trei zile şi trei nopţi. Două

treimi din cai au murit. După ce am uşurat mai întâi *drays*-urile, aruncând o parte din provizii, muniţii şi toate efectele de campament, a trebuit să ne hotărâm să părăsim chiar trei din ele.

Provizia de apă e pe sfârşite.

Dacă nu ieşim curând din infernul acesta, nu ştiu ce va fi cu noi.

Eroicele fete sunt din fericire scutite de suferinţele acestea, mulţumită hotărârii noastre de a le consemna în car pentru a le cruţa pe cât cu putinţă oboselile de tot felul pe care ele n-ar fi fost în stare să le suporte.

Două care, trase din greu, fiecare, de câte şase cai, reprezintă de acuma tot avutul nostru. Unul e alcătuit dintr-un fel de ladă de tablă, o adevărată şalupă pe roate, şi conţine muniţiile, proviziile, armele, instrumentele de măsurat; celălalt e rezervat bolnavilor.

Aceştia rezistă încă dar e uşor de prevăzut că rezultatul va fi o catastrofă dacă această jalnică stare de lucruri nu se va schimba curând.

Se face noapte. Neliniştea noastră sporeşte, urechile ne vâjâie, niciunul nu mai are putere să facă un pas.

Cei mai mulţi se culcă deznădăjduiţi dar fără să se plângă.

Deodată mi se pare că aud paşi uşori. Întredeschid pleoapele-mi înroşite. Bezna e de nepătruns.

— Tu eşti, Tom?

Niciun răspuns. Mă trezesc de-a binelea; să fie o iluzie? Urechea mea slăbită aude totuşi tropotul unui cal, înăbuşit de nisip.

Se scurg alte ore şi acelaşi zgomot mă smulge iarăşi din toropeala mea. Cineva s-a dus în recunoaştere. Tom probabil.

Nu m-am înşelat căci bătrânul sălbatec îmi spune în şoaptă, în limba lui pocită.

— Na, bun prieten, pentru tu în ochi.

Şi mâna lui rece şi zbârcită, ca a unei maimuţe, îmi pune pe ochi o compresă uşoară, cu un miros aromatic

destul de plăcut. Simt întâi furnicături dureroase, produse de atingerea substanţei astringente cu ochii mei umflaţi.

— Tom, leacul tău îmi dă dureri groaznice, Tom! mă vaiet eu încet.

— Tu tăcem. Îndată bine. Asta copac pentru friguri!

— Cum se poate? Copacul frigurilor? Eucaliptul!... Ai frunze verzi?

— Da, avem mult.

— Dur asta înseamnă că pustiul s-a terminat, că am ajuns la pădure, că suntem salvaţi!...

— Da.

Exclamaţia mea a trezit pe o parte din cei adormiţi. Întrebările zboară de la unul la altul, grăbite, gâfâitoare.

În puţinul timp scurs de când mi-a pus Tom compresa, până la ultimele cuvinte, durerile mi s-au potolit ca prin farmec.

Mi se pare că renasc.

— Domnilor, strig eu, din nou suntem salvaţi de Tom: a descoperit pădurea. A şi adus un leac care ne va vindeca imediat.

O explozie de strigăte vesele e răspunsul la cuvintele mele şi speranţa, care ne părăsise, revine în toate inimile.

Bătrânul indigen nu rămâne inactiv. Îl aud tropăind vioi încoace şi-ncolo şi căutând în întuneric, pe bieţii mei camarazi întinşi, care încotro, în nisip. Împarte fiecăruia din preţioasele frunze şi-i îndeamnă să le mestece şi să şi le pună pe ochi.

Maiorul, Sir Thomas, Edward, Richard şi Francis, mai puţin bolnavi, mână cele două *drays* în care moţăie cei incapabili să umble.

În clipa aceasta simt ceva rece în mâna mea, pe care o limbă umedă o linge de câteva ori. E Mirador, care gâfâie după o alergătură îndelungată.

După ce l-a urmat pe Tom în excursia lui şi a făcut acolo o minunată baie Înviorătoare, se întoarce să-mi anunţe şi mie vestea cea bună.

Caii, ale căror simţuri agere au simţit apropierea apei,

trag dezmeticiţi şi energic carele.

— Înainte! curaj! Am ajuns! murmură vocea dulce a lui Atiss Mary. A! iată soarele! Văd şi copaci, colo, aproape de tot!

Un răcnet de bucurie şi de durere se înalţă din toate piepturile gâfâitoare şi încordându-şi toate puterile, *bushmenii* se reped ca nişte nebuni' spre un pârâu limpede, în care-şi potolesc setea ce-i mistuie.

Bolnavii se întind cu voluptate pe covorul moale de iarbă fină şi deasă: şi, încurând, un somn binefăcător le închide ochii, pe care au avut grijă să şi-i acopere cu o nouă compresă de frunze strivite.

Pârâul înviorător, care curge la marginea pădurii, e larg numai de zece metri şi adânc de un metru şi ceva. Asta nu-l împiedică să fie un mare fluviu în sezonul ploilor şi, într-adevăr, la dreapta şi la stânga terenul nisipos, frământat, formează o luncă largă de peste 500 metri, umplută, fără doar şi poate, de marile revărsări atât de uriaşe, de dese şi de neaşteptate.

Tabăra ne-o stabilim în luncă, în care se găsesc locuri cu iarbă mai îmbelşugată şi cu umbră mai deasă.

— Ştii, dragă Harvey, spune Sir Thomas maiorului, că aproape am ajuns?

— Mai avem cel mult douăzeci — douăzeci şi cinci de leghe.

— Creek-ul acesta e probabil graniţa de sud a teritoriului prietenilor noştri negri. Nu vezi că ar fi urgent să le dăm de ştire de prezenta noastră?

— Ai dreptate. Încă de acum trebuie să desenăm *kobbong*-ul, aşa cum e descris în scrisoare. Haidem, să plecăm acum şi noi în recunoaştere. Vom lua cu noi pe Fran- cis, pe Richard şi pe Hoffmann. Ne vom orienta mai precis şi vom grava pe câţi mai mulţi copaci emblema tribului Nga-Ko-Tko.

— Pe cai şi la drum!

Urcăm încet mica râpă care ne desparte de pădure şi pătrundem sub arborii mari şi stufoşi. Înaintea noastră

mergea Mirador, care se zbenguieşte printre tufişuri.

Dar iarba, adineaori aşa de verde şi de stufoasă, e parcă mai rară şi mai gălbuie acum.

Copacii par şi ei mai înroşiţi, frunzele le sunt scorojite iar crenguţele mai mici atârnă uscate.

— Ce să fie asta, Francis? spun eu canadianului. D-ta cunoşti regiunile acestea şi-ţi poţi da mai bine seama. De ce par copacii aceştia degeraţi?

— Mă tem de o mare nenorocire, îmi răspunde el în şoaptă.

Mai dumirit ca înainte nu sunt. Dar pentru ca un om aşa de călit să fie atât de impresionat, trebuie într-adevăr să se fi petrecut e. Va anormal.

Peisajul devine din ce în ce mai trist.

Ierburile sunt tari şi uscate ca paiele. Frunzele care mai sunt agăţate de pe ramuri au culorile cărămizii pe care le dă pădurilor noastre, venirea toamnei.

Încep să înţeleg. Pădurea suferă de pe urma secetei. Ploi n-au mai fost, pesemne, de multă vreme şi vegetaţia, ne mai putând suge din pământ seva necesară vieţii lor, a început să lâncezească.

— Toate elementele s-au aliat contra noastră, murmură Sir Thomas. S-o pornim îndărăt, căci ar fi o nebunie să ne gândim să străbatem aceste locuri blestemate.

De chibzuit vom chibzui în tabără. Vă recomand însă, domnilor, cea mai mare discreţie. E inutil să sporim suferinţele camarazilor noştri, prin vestea acestei noi nenorociri.

CAPITOLUL 8.
ÎNTRE FOC ŞI APĂ

În dos deşertul nisipos. În faţă pădurea moartă. Imposibil de înaintat, imposibil de dat îndărăt. Situaţia e grozavă, căci stocul de provizii e aproape sfârşit.

Nori groşi negri, între care se întind fâşii alburii, aleargă în goană dinspre apus spre răsărit, împinşi de un vânt arzător, încărcat cu vârtejuri de praf, un fel de simun australian. Camarazii mei dorm un somn zbuciumat. Cât despre mine, mi-e cu neputinţă să închid un ochi.

Urechea mea, care prinde până şi zgomotele cele mai mici, aude un ceva ca un murmur adus de vânt şi care creşte repede.

E un fel de foşnet, ca răpăitul unei grindini pe frunze, dar auzit de departe. Îi trezesc pe maior şi pe Tom, al cărui instinct sigur va putea găsi cauza fenomenului.

Tom tresare la chemarea mea. Holbează ochii, şi-ţi umflă — dacă aşa ceva mai e cu putinţă — nările. Pe chipul lui negru se zugrăveşte deodată o groază fără de margini. Şi deodată scoate o exclamaţie guturală care face pe bolnavi să sară în picioare.

— Ce e? întrebă scurt maiorul, fără urmă de emoţie în glas.

Înspăimântat, sălbatecul bodogăneşte o frază lungă, de neînţeles pentru mine, dar a cărui semnificaţie o prinde numaidecât stăpânul lui, deprins cu improvizările lui gramaticale.

Patru paşi mari şi maiorul e lângă Sir Thomas, care a sosit în grabă.

— Ce e, Harwey? întrebă acesta.

— JE inundaţia. Valurile sosesc ca un escadron în galop.

— Toată lumea la mine, adunarea! Strigă bătrânul comandant de *cipay* cu glasul lui obişnuit să domine zgomotul bătăliei şi care ne pătrunde pe toţi până-n adâncul inimii.

Toată lumea e în picioare, aşteptând ordine. Zgomotul depărtat se apropie şi creşte. *Bushmenii* sunt gata, cu arma pe umăr.

— Înhămaţi!

Doisprezece oameni se desprind din grup şi, fără turburare, fără zăpăceală, înhamă cât ai clipi caii la care.

Se aude un bubuit de tunet şi o furtună grozavă smulge frunzele din vârfurile copacilor Înalţi.

La dreapta carelor ard două felinare care luminează scena pregătirilor de salvare.

— Fiecare om să ia în spate merinde pe două zile şi cinci pachete de cartuşe.

Capacul unei lăzi mari e făcut ţăndări, sfărâmat de o lovitură de secure, şi repartizarea cutiilor de conserve se face în acelaşi timp cu a muniţiilor.

Caii stau ca pe ghimpi, groaza îi înnebuneşte. Numai mâna de fier a Oamenilor Hăţişului îi poate ţine locului.

— Înainte!...

În momentul când coloana se pune în mişcare, un uriaş mănunchi de flăcări se înălţă în faţa noastră. Trăsnetul, căzut în douăzeci de locuri deodată, învâlvorează într-o clipă o întindere imensă.

Vântul, care bate cu o violenţă de necrezut, aţâţă incendiul, care se propagă cu iuţeala unei dâre de praf de puşcă.

Animalele dau îndărăt din faţa acestei mări de foc, cu neputinţă de străbătut.

La dreapta noastră, lumina incendiului ne arată, la mai puţin de cinci sute de metri de noi, lunca cotropită şi umplută de apă. Undele înaintează, necruţătoare, ca un zid de doi metri înălţime, cu creştetul alb înspumat.

În mijlocul trosnetelor focului, a vuietului valurilor, a

urletelor furtunii, o voce omenească acoperă zgomotul ca fluierul căpitanului unei corăbii în primejdie.

— *Dray-ul* de fier în apă!... Cinci voluntari pe cai! Urcaţi pe mal. Urmaţi curentul l În galop!... Toţi ceilalţi, îmbarcaţi!

Comanda a fost executată iute ca gândul şi cei cinci *bushmeni* sar pe înspăimânta ţii lor telegari.

O clipă siluetele lor se mai zăresc profilate în negru pe fondul învâlvorat, apoi dispar în galop nebun, scoţând un strigăt de triumf.

Suntem cincisprezece în carul de fier, pe care o ultimă sforţare îl urneşte din loc şi-l face să intre în pârâu, unde rămâne nemişcat, cu partea dinainte spre talazul care se rostogoleşte acum la mai puţin de treizeci de centimetri.

Şi deodată soseşte, cu un uruit îngrozitor.

În aceeaşi clipă răsună un strigăt înfricoşat.

Un om, în picioare pe cârmă, se agaţă cu mâna de marginea bărcii şi smulge fulgerător oştia demontabilă, care leagă barca de cai.

Partea dinainte a bărcii se ridică deodată la 45 grade, partea dinapoi se lasă în jos şi ameninţă să se scufunde, în timp ce pasagerii, acoperiţi de spumă, se agaţă unii de alţii.

Cei şase cai, îngreunaţi şi împiedicaţi în mişcări de harnaşamentul lor, au fost luaţi de apă. Îi vedeam cum se zbat să scape de moarte şi să ajungă la mal. Sforţări zadarnice! Pârâul e acum un teren irezistibil, larg de peste un kilometru şi jumătate. Agonia bietelor animale e scurtă.

Tangajul se domoleşte, primul moment de primejdie a trecut dar cele două osii şi roatele îngreunează vasul, care devine jucăria curentului.

Mai rămâne aşadar de executat o ultimi dar primejdioasă manevră, să demontăm dispozitivele care ţin roţile prinse de barcă.

Doi dintre oameni îşi riscă viaţa în acest scop.

Îi legăm subsuori cu câte un odgon şi ei se scufundă cu

curaj în torentul care reflectă incendiul.

Câteva zguduituri şi vasul nostru urcă de la sine cu zece centimetri, în timp ce roatele şi osiile coboară la fund. Vitejii scufundători sunt ridicaţi încet pe bord, cu răsuflarea tăiată, aproape leşinaţi.

Şi barca, uşurată, se supune acum cârmei şi înaintează majestuos de vale, fără să-i pese de valuri şi de vârtejuri.

Pădurea e tot în flăcări dar focul, mai puţin iute decât apa, nu se poate lua la întrecere cu noi. Lucrul de căpetenie e să folosim curentul care ne duce, ca să găsim un loc ferii, unde să putem aborda.

Apoi ne vom continua drumul pe jos, spre ţara lui Nga-ko-Tko, de care cred că nu suntem foarte departe.

Navigăm toată noaptea, ţinându-ne pe lângă ţărm şi lăsându-ne duşi de curent.

Dar foamea începe să-şi arate dinţii.

Ar fi bine să tragem la mal, ca să ne gătim mâncarea, căci la bord nu se poate face foc.

Câteva vâslituri duc barca la mal, unde o legăm de trunchiul unui minunat *sopharo.* Bucătarul nostru deschide, cu cuţitul lui special, învelişurile de cositor ale cutiilor cu provizii.

Deodată se opreşte, păleşte, dă drumul cuţitului şi exclamă:

— Mii de draci! conservele s-au stricat!

Această nouă lovitură a soartei, în loc să ne descurajeze, galvanizează toate energiile.

— Asta înseamnă, dragul meu, îi spune Roberts lui Ciril, că trebuie să ne ocupăm de urgenţă cu aprovizionarea.

— Nimic mai simplu, d-le locotenent, şi dac-ar vrea comandantul nostru să ne dea o mică permisie…

— Din toată inima, dragă Ciril…

Însoţesc şi eu la vânătoare pe cei doi prieteni ai mei. Înaintăm repede, cu toată ghiorăiala de maţe pe care ne-o dă foamea… Sau, mai bine zis, tocmai din cauza ei. Câtva timp urmăm un vâlcel asemănător cu albia unui pârâu secat. Nisipul, care e din ce în ce mai roşu, face pe

alocuri impresia unor uriaşe depozite de rugină.

Vâlcelul, după ce s-a îngustat, dă deodată într-o vale circulară, largă de peste doi Kilometri. Acolo ne aşteaptă o nouă surpriză.

Pietricelele acestea roşii şi cafenii, în mijlocul cărora se întind bande de argile şi de calcaruri, printre care vegetează arbuşti piperniciţi, le cunoaştem noi de mult.. Terenul acesta mohorât şi sterp e un *câmp aurifer.*

Terenul pe care călcăm, format de nenumărate revărsări de ape, e excepţional de favorabil depunerilor de materii metalice.

Valea a slujit timp de mii de ani drept receptacul torentului, care căra, fără doar şi poate, pe vremuri, cantităţi imense de aur.

Ciril boldeşte ochii în toate direcţiile, aleargă de colo până colo, se însufleţeşte şi ridică grăunţe de toate mărimile, a căror posesiune pare că-l face să uite foamea. Exemplul lui e molipsitor pentru *bushmeni* care se pun şi ei pe căutat şi scotocesc care mai de care bogatele pulberi.

Ne cuprinde în mod inconştient un fel de lăcomie. O clipă uităm de scopul excursiei noastre şi nu mai există pentru noi decât beţia aceasta irezistibilă, care pune stăpânire pe toţi Europenii, prima dată când calcă pământ cu aur.

Dar natura îşi afirmă în curând iar drepturile şi biruinţa febrei aurului asupra oboselii şi foamei nu ţine mult.

Leoarcă de sudoare, gâfâind sub arşiţa soarelui, ne privim tustrei, fără să ne putem împiedica să râdem şi să ridicăm din umeri.

Febra aurului ne-a făcut să pierdem un timp preţios.

Cum am străbătut p/acer-ul, dăm într-o pădure de eucalipt şi crestăturile, pe care le facem în rădăcini, ne dau cu ce să ne potolim setea şi să ne refacem puterile.

Tom, care umblă de colo până colo cu ochii-n patru, se opreşte deodată Înaintea unui eucalipt înalt, priveşte scoarţa cu o atenţie minuţioasă, face câţiva paşi îndărăt,

măsoară din ochi înălţimea trunchiului şi începe să danseze gesticulând ca apucat.

— Sariga! strigă el cu accentul lui gutural.

— Unde vezi tu vreo sarigă? întrebă nedumerit Ciril.

— Aici, strigă el lovind trunchiul cu securea lui.

— De unde ştii că mai e aici?

Tom ridică din umeri şi arătă camaradului său o zdrelitură imperceptibilă, făcută de gheara unui animal.

— Dar pe unde o fi intrat? continuă Ciril neîncrezător.

Tom întinde degetul lui negru şi sfarogit şi arătă scepticului, la o înălţime de vreo doisprezece metri, o gaură rotundă cam cât o pălărie de largă.

— Da, ai dreptate. Dar cum ai să faci ca s-o scoţi de acolo?

Tom ia securea şi face o scobitură adâncă în lemn la vreun metru de pământ. Din patru lovituri, croieşte o treaptă rudimentară. Se urcă pe ea şi la un metru deasupra ei face, tot atât de repede, o a doua scobitură. Ia atunci securea în mâna stângă[5], şi aşa, schimbând mereu piciorul şi mâna, îşi face mereu o nouă treaptă şi se caţără pe ea.

Ajungând la înălţimea găurii, care serveşte drept intrare în bârlogul marsupialelor, vânătorul coboară înapoi mai repede decât se urcase. Caută o piatră şi pare furios că nu găseşte niciuna.

În sfârşit, plictisit, se adresează lui Ciril şi-i cere „pietricica” lui. Acesta, care ţine la aurul lui, rezistă. Tom insistă, fără să dea nicio explicaţie.

— Pentru manâncem sariga, răspunde el la toate obiecţiunile camaradului meu.

— Hai, măi omule, dă-i-o, nu vezi că are nevoie de ea? spun eu iritat. Ai să găseşti la întoarcere alta.

— Bun, spune Tom, luând pepita de aur. Tu punem

[5] Toţi indigenii australieni ştiu să lucreze şi cu dreapta şi cu stânga; mamele leagă alternativ copilului când un braţ când celălalt, pentru ca mai târziu să poată mânui cu amândouă mâinile suliţa şi securea de piatră.

ureche aici. Auzim ea cădem şi eu ştim unde estem sariga.

Şi bătrânul negru urcă iar primejdioasa-i scară.

— Gata?

— Eu aruncam pe gaura. Bun!

Pepita se frecă de peretele scorburii şi o auzim căzând pe jos, cu un zgomot înăbuşit. Copacul e aşadar scorburos până jos. Trebuie să-l doborâm cât mai repede ca să prindem animalele care se ascund în cavităţile lui.

Eucalipt-ul are o circumferinţă de vreo opt metri. Dărâmarea unui asemenea copac e o muncă din cale afară de grea. N-am putea fi gata înainte de venirea nopţii.

Deodată, o idee năstruşnica îmi vine în minte. Scotocind maşinal în traista mea cu muniţii, dau de un pachet de cartuşe cu gloanţe explozibile.

Armele noastre sunt toate de acelaşi calibru; după ce am rugat pe cei ce taie copacul să-şi întrerupă munca, distribuii fiecăruia câte un cartuş.

— Domnilor, vom trage la ţintă.

Robert îmi înţelege planul, dar se îndoieşte de reuşită.

— O singură salvă — şi pe urmă om vedea.

Ciril jupoaie, la un metru de pământ, o făşie de scoarţă; în locul astfel dezgolit vom ochi şi vom trage.

Aliniaţi la zece metri de ţintă, *bushmenii* aşteaptă semnalul cu arma la ochi.

— Foc!

Detunătura încă mai vibrează când noi ne şi repezim spre copac.

Pătrunzând în lemn. Toate gloanţele au făcut explozie, şi peretele de lemn, rupt pe o înălţime de şaizeci de centimetri, lasă în copac o deschizătură enormă»

Cât ai clipi, Tom e în scorbură.

Se aud ţipete ascuţite. Sarigele au fost prinse la strâmtoare de Tom, care face un zgomot infernal. Încurând cadavrul unuia din ei, străbătut de o lovitură de cuţit, e aruncat afară, apoi un al doilea, apoi un al treilea.

Tapajul creşte şi, cum prada pare prea bogată pentru ca Tom s-o poată dovedi singur, unul din *bushmeni* se duce să-i dea o mână de ajutor şi în curând avem marea fericire să numărăm zece sarigi la dispoziţia stomacurilor noastre.

Bushmenul iese din scorbură cu mâinile roşii şi cu faţa zgâriată dar radioasă.

— Dar tu, Tom, ce mai faci acolo? N-ai terminat?

— Eu căutam pietricic al lui prieten Ciril. Na, spuse negrul ivindu-se cu pepita în mână, vezi, eu nu pierdut.

Focul arde vesel, carnea sfârâie pe frigare; înfulecăm la iuţeală câteva hălci şi destul de sătui deocamdată, ne gândim la întoarcere.

— Ce faci acolo? îi spune lui Tom Crowly, care-şi mănâncă ultima bucată de carne.

— Eu, punem *Kabbong ul* lui Nga-ko-Tko, răspunde australianul, care desenează grosolan cu cuţitul lui, pe trunchiul alb al unui arbore de cauciuc, capul unui şarpe.

— Are dreptate, domnilor, cred că e urgent să-l imităm şi să multiplicăm semnul, căci dezvăluirea identităţii noastre ne poate scuti de mari nenorociri.

Încărcaţi de vânat, ne orientăm ca să ne întoarcem spre campamentul care mai e încă departe.

Bieţii noştri tovarăşi trebuie că mor de foame. Trebuie să ne grăbim să le aducem cât mai lepede proviziile.

Ciril, ale cărui simţuri sunt tot atât de agere ca ale unui sălbatec, trage din când în când cu urechea la un zgomot de bună seamă imaginar.

— Ce e, iubitule? îl întreb eu.

Dar şi mie mi se pare că aud un lătrat.

— Mirador! strig eu plin de nădejde.

Am mijlocul de a da lui Mirador un semnal care-i arată sigur unde ne aflam: trag un foc de armă.

Nu, hotărât lucru, nu e o iluzie. Inimosul animal, călăuzit de detunătură, soseşte îndată cu burta la pământ.

În urma lui — ce noroc neaşteptat! călătoresc, pe caii

lor istoviţi, cei cinci camarazi ai noştri, dispăruţi încă din ajun, şi pe care aproape nu mai speram să-i revedem vreodată.

— Negrii, domnilor, negrii, la mai puţin de cinci sute de metri în urma noastră! strigă ei într-un glas.

Trebuie să fugim cât mai repede şi să ajungem la pârâu.

După jumătate de oră de alergătură nebună, ajungem istoviţi în mijlocul prietenilor noştri, neliniştiţi de lipsa noastră îndelungată.

Din două vorbe îi punem la curent cu situaţia, în timp ce vânatul nostru se frige.

Vasul nostru, care a fost adus pe mal şi tras pe vălătuci de lemn, e înconjurat cu o baricadă de trunchiuri căzute. Asta e acum citadela noastră, singura noastră salvare.

De-abia s-au terminat lucrările pregătitoare de apărare, că sentinelele şi anunţă avangarda inamică. Sir Thomas a interzis cu tot dinadinsul să se tragă focuri înainte de a fi încercat cu toate mijloacele de conciliaţiune posibile.

Sunt cu toţii pictaţi în culorile războiului şi în număr de peste trei sute.

Poate vom reuşi să-i facem să-nţeleagă că expediţia noastră cu totul paşnică, are tocmai scopul de a întâlni tribul Nga-Ko-Tko.

În clipa aceasta apare un grup în fruntea căruia merge un vlăjgan de vreo douăzeci şi cinci de ani, care poartă emblemele de sub-şef. Culoarea pielii lui e ceva mai deschisă şi are o barbă lungă de un roşu aprins.

Se apropie de noi şi strigă într-o englezească stricată.

— Gentleman, am găsit emblema noastră, a tribului Nga-Ko-Tko, gravată de voi pe scoarţa copacilor. Eu sunt fiul lui Vulpe-Roşie.

Bine aţi venit între noi.

CAPITOLUL 9.
PRINTRE NGA-KO-TKO

Sfârşitul călătoriei seamănă cu un marş triumfal. Fructe de arbuşti de tot felul, rădăcini gustoase, vânat delicios ne sunt aduse în fiece clipă.

Roţile carului-luntre sunt regăsite în vale după retragerea apelor şi ajustate la loc sub lada de fier. Cei cinci cai ai noştri, singurii supravieţuitori ai admirabilului nostru escadron, sunt înhămaţi la maşină, pe care o trag nu fără încercări de revoltă.

Fiul lui Vulpe-Roşie, Joe II, e un metis falnic. Pielea lui de culoarea cafelei cu lapte, barba lui roşcată, trăsăturile lui regulate, aerul lui inteligent, dovedesc originea lui europeană.

Vorbeşte destul de bine englezeşte şi asta umileşte pe bătrânul nostru factotum care se simte împins pe al doilea plan, cu toate ifosele protectoare ce şi le dă faţă de gloata băştinaşă, uluită de admiraţie la vederea cămăşii lui ca sângele boului şi a cuţitului catalan de şase franci şi şapte zeci şi cinci.

Tinerele fete, cărora le mai venise inima la loc după întâia frică trasă, şi-au reluat locul în car iar Cyril, a cărui vigoare trupească uimeşte pe noii noştri prieteni, îi surprinde la culme iniţiându-i în minunile armelor de foc.

Şi cum Sir Thomas pare a voi să rămână singur cu tânărul bărbat, îi lăsăm în mod discret împreună.

În urma unei lungi întrevorbiri cu Joe, squatterul, palid, abătut, se duce să-şi vadă nepoţii şi sora şi le comunică ştirile, pe care le ascultă cu inimile strânse.

Tatăl lor, din nefericire, nu mai este în viaţă. Puţin timp

după ce scrisese scrisoarea, bătrânul s-a stins lin în braţele prietenilor săi, rostind pentru o ultimă dată numele scumpe ale copiilor lui. Acum odihneşte de veci într-o pădure de arbori de cauciuc, mormântul lui e sfânt în ochii băştinaşilor, care se duc adesea la el în pelerinaje pioase.

Cam astea le-am aflat În vreme ce parcurgem ultima noastră etapă, precedaţi de alergători iuţi care vestesc sosirea noastră în satul tribului Nga-ko-Tko, unde ne aşteaptă o primire entuziastă.

Vulpe-Roşie vine în întâmpinarea noastră. Ne strânge mâinile cu emoţie şi priveşte cu ochi înduioşaţi pe scumpii copii ai vechiului său prieten. Joe Mac-Knight e un bătrân falnic, alb ca neaua, drept ca stejarul, cu ochi negri şi vioi şi cu o musculatură pe care anii par s-o fi respectat.

Satul e alcătuit din cel puţin trei sute de colibe spaţioase, ridicate capricios, după toanele şi nevoile proprietarilor. Sunt construite din crăci solide înfipte în pământ şi sunt legate la vârfuri prin fibre vegetale de o mare soliditate. Golurile dintre ele sunt umplute cu pământ bătut şi această tencuială e acoperită cu coji de copac anume preparate; dispoziţie isteaţa, care le face de nepătruns pentru ploaie şi vânt.

Intrarea, totdeauna îndreptată spre soare răsare, e pur şi simplu închisă printr-o perdea de coji sau printr-o piele de cangur. Un strat de buruieni mirositoare şi uscate, acoperite de blăni, forma un pat moale şi sănătos.

În sfârşit, lucru de mirare şi aproape unic pe continentul australian, mai multe hectare de teren erau desţelenit şi câmpuri întreg de grâne, zarzavaturi şi multe soiuri de rădăcini, ce nu le cunoşteam nici pe nume, pun la adăpost de foamete tot acest clan al cărui *landlord* era amicul nostru.

Fiecare din noi simte o vie satisfacţie văzând că un început de civilizaţie a pătruns în acest loc deşert. Energia unui alb unită cu o mare blândeţe precum şi cu

pilda muticii pricepute, au adus oarecare prefacere în bine şi în firea acestor demoşteniţi fii ai naturii.

O dovadă de delicateţă încântătoare, pe care ne-o dau în chiar ziua sosirii noastre, ne întăreşte şi mai mult în această bună părere ce ne-am făcut din capul locului de ei. O solie compusă din fruntaşi, cu toţii ceva mai îmbrăcaţi decât băştinaşii întâlniţi până atunci, vine să ne caute ca să ne conducă, cu o adâncă evlavie, la cimitirul clanului Nga-Ko-Tko, la trei sute de metri depărtare de sat. Căci ei au renunţat la vechea lor datină de a expune morţii ia aer şi au adoptat obiceiul de a-i îngropa în felul Europenilor. Dar neputând să le nemurească amintirea în bronz şi marmură, aceşti fii naivi ai soarelui şi ai pădurii au smălţat ultima locuinţă a rudelor sau a prietenilor lor cu flori care renasc necontenit. Au gătit cu cele mai fermecătoare culori lugubrul lăcaş al răposaţilor şi au făcut din câmpul morţii o splendidă grădină.

Aci odihneşte în pace şi acela a cărui viaţă ne-a rămas necunoscută şi care a ispăşit, printr-o existenţă de abnegaţie şi jertfa, gestul violent de care s-a făcut vinovat către societatea civilizată, într-un nenorocit moment de uitare.

*

*   *

Nu a mai fost nevoie să facem uz de «nasurile de prevedere arătate în scrisoarea testatorului. Dovezile identităţii moştenitorilor sunt destul de numeroase şi după o săptămână întreagă închinată unei odihne de care fiecare simte adâncă nevoie, Vulpe-Roşie, ca executor testamentar conştiincios, începe să predea copiilor prietenului. Avutul tatălui lor.

Câtimea de aur adunată de fostul ocnaş evadat, cu ajutorul negrilor săi e, într-adevăr, colosală.

Dacă, după toate probabilităţile, valoarea acestui tezaur ca din basme se ridica la vreo zece milioane de franci, greutatea totală a acestor mormane de aur trebuia

să întreacă *trei mii trei sute de kilograme.*

E cu neputinţa să facem să tragă caii noştri povara asta enormă, care ar cere cel puţin zece vite de povară, odihnite şi deprinse la ham.

Dar, deoarece carul nostru nu ne mai e de folos ca atare, el poate deveni luntre. Râurile fiind „drumuri care umbla”, vom găsi desigur vreun curs de apă care să ducă lin şi fără piedici devale comoara asta până la golful Carpentaria.

Luntrea goală va fi dusă aşadar mâine până la malul lui Herbert Creek şi pusă pe apă; cum nu ducem lipsă de braţe, nici de bunăvoinţa ajutoarelor noastre negre, va fi lesne să se transporte în cârca oamenilor, în acelaşi timp, toate baloturile, greutatea fiecăruia netrecând de până la 30 de kilograme.

După încărcarea lor va mai rămâne - destul de mare loc pentru fete şi provizii.

Un om la cârmă şi doi Ia lopeţi vor ajunge ca să conducă vasul.

Herbet Creek se varsă în Shannon River care se pierd în Gregory River, afluent mare al fluviului Nicholson, a cărui largă gură aruncă ţoale apele acestor diverşi afluenţi în gol Tul Carpentaria.

— Ide ia asta, domnilor, aprobă maiorul, oare studia drumul pe hartă, este din toate punctele de vedere excelentă dar, când vom ajunge ia ţărmul mării, ce vom face?

— Să-mi dea voie Excelenţa Voastră să-i expun un plan, pe cât de uşor pe atât de sigur de executat

— Să te auzim, Hoffmann.

— Doua vorbe vor ajunge. Cunoaşteţi distanţa care ne desparte de telegraful trans-australian?

— Dar… patru sau cinci grade.

— Trei numai. Şaptezeci şi cinci de leghe, calculaţi distanţa. Caii sunt odihniţi. Pot face cursa asta în cinci zile, în patru poate, ducând astfel pe călăreţii lor la staţia telegrafică Barrow Creek.

— Fii bun de urmează, dragă Herr Hoffmann.

— De la Barrow Creek e uşor de corespondat, în câteva minute, cu Port Dennison. Sunt vase din belşug în acest port E destul să ne înţelegem telegrafic cu căpitanul unui vapor care poate veni, în câteva zile, să Încrucişeze, aşteptându-ne, în golful Carpentaria. După ce om fi pe bord, revenim la Mei bour ne pe ruta de vest. Credeţi, Sir Thomas, că idei a mea merge?

— Perfect, Herr Hoffmann. Dar care e omul pe care l-am putea însărcina cu misiunea asta?

— Pe mine, dacă Excelenţa Voastră binevoieşte să-mi încredinţeze această sarcină.,

— Foarte bine. O să pleci mâine cu patru din tovarăşii d-tale. Faceţi să crape caii dacă e nevoie. Vă veţi cumpăra alţii la Barrow Creek pentru întoarcere 1 Nu cruţaţi banii. Numai timpul e preţios..

A doua zi în zori Germanul pleca învestit cu depline puteri din partea squatterului care, afară de asta, îi înmânase şi un portofel îndesat cu bancnote.

Transportarea aurului nu trebuia să se facă decât după întoarcerea solului. Fiecare din noi se aranjă aşadar ca să-şi petreacă vremea într-un chip potrivit cu» gusturile şi cu plăcerea lui. Plimbările prin pădure, pescuitul, vânătoarea, mai cu seamă, ne umpleau aşteptarea în mod încântător.

Săptămâna asta, ca toate zilele de *fericire,* se scurse, vai, prea repede. Totuşi, solul nu sosea. Deşi o întârziere de două zile nu putea să ne alarmeze peste mă» sură, punctualitatea Germanului, însă, era prea cunoscută, pentru ca prelungirea călătoriei lui să nu ne facă să ne temem de vreo nenorocire.

În sfârşit, când neliniştea noastră devenise spaimă, un călăreţ singur răsări în luminişul din faţa satului. Cuprinşi de o neagră presimţire, alergarăm în întâmpinarea sa. Era Hanovrianul, unul din cei trei tovarăşi ai lui Hoffmann.

Ne povesti gâfâind:

După ce sosiseră fără accident la Barrow Creek, Heer

Hoffmann începuse, numaidecât, tratative cu comandantul unui vapor, tratative încoronate de un deplin succes. Căpitanul i-a răspuns că va pleca numaidecât.

Făcură rost fără zăbavă de alţi cai şi toţi cinci părăsiră staţia telegrafică, pornind în galop la Nga-ko-Tko. Pe drum însă, o ceată de sălbatici se aruncă asupra lor pe neaşteptate, în timpul unui popas. Hoffmann şi trei din însoţitori au fost asasinaţi fără să se poată apăra. Singurul Hanovrianul se putuse arunca în şea şi să scape cu fuga, după ce văzuse măcelărirea celorlalţi patru.

*

* *

Vaporul ne stătea totuşi la îndemână. Ultimele preparative de plecare le îndepliniräm în mijlocul unei tristeţi adânci. Părerea de rău pentru moartea acestor bieţi tovarăşi, ora crudă a despărţirii de noii noştri prieteni, care se apropia, toate astea contribuiau să ne posomorască sufletele.

Transportul şi încărcarea baloturilor s-a făcut cu bine. Aceasta din urmă operaţie nu prezentă nicio greutate căci era îndeajuns să se depună aurul pe fundul drept, având însă grijă să se împartă greutăţile regulat, pentru a păstra vasului echilibrul.

Vulpe-Roşie, după ce a trimis înapoi o parte din oamenii lui, care căraseră baloturile, păstră pe lângă el pe cei doi fii ai lui şi vreo douăzeci din războinicii lui cei mai buni. Admirabilul prieten voia să ne însoţească o bucată cât mai mare de cale şi să ne procure vânat în ţinuturile necunoscute ce aveam să le străbatem.

Miss Mary şi Kelly sunt instalate comod sub mica pânză întinsă în chip de umbrar deasupra corăbiei. Edward ia cârma, Fiancis şi Ciril, fiecare cu câte-o vâslă şi, curentul ajutându-le manevra, şandramaua de fier alunecă uşor pe apele limpezi ale creekului.

Trei grade şi jumătate ne mai despart de golful

Carpentaria.

După nouă zile ajungem, fără cine ştie ce piedici, la confluentul lui Gregory River şi al fluviul Nicholson.

Momentul dureros al despărţirii a sosit. Joe se înapoiază la compatrioţii lui adoptivi.

— Joe, bunul meu Joe, spuse Sir Thomas strângându-i amândouă mâinile, o să mai revenim la d-ta, ţi-o jurăm! Copiii aceştia mă înţeleg. Ei sunt acum bogaţi, datorită devotamentului d-tale faţă de tatăl lor; ei n-au să vă uite, nici pe d-ta nici pe ai voştri. Înainte de a trece un an, vă vom aduce cirezi de boi şi turme de oi, cai, instrumente de plugărie pentru ca să vă cultivaţi pământul mai bine. Nu adio, Joe, ci la revedere!

*

*   *

Două zile după asta ajungem la gura fluviului Nicholson.

Golful Carpentaria se întinde dinaintea noastră cât cuprinde ochiul.

Un strigăt de bucurie scapă din toate piepturile la vederea unui frumos vapor ancorat într-o scobitură a ţărmului, cu ajutorul a patru otgoane. Herr Hoffmann fusese om de cuvânt. Putinţa de a aduce în lumea civilizată cele zece milioane ale osânditului evadat, nu mai e o nădejde vagă. Reuşita e pe cale să Încununeze toate strădaniile noastre Îndrăzneţe!

Abia au zărit ceata noastră, că cei de pe vapor au şi aruncat pe apă o barcă mare care, În câteva lovituri de lopeţi, ne acostează.

Un bărbat cu statura înaltă, cu faţa aspră şi bronzată de intemperii, cu ochiul ager, o adevărată figură de marinar, sare sprinten pe Uscat şi ni se prezintă.

E căpitanul lui *William,* aşa îi zice vasului care trebuie să ne repatrieze.

S-a conformat întocmai instrucţiunilor din telegrama trimisă de la Barrov Creek la Port Dennison şi, pornind cu

cea mai mare grabă posibilă, ajunsese cu patru sile înaintea noastră la întâlnirea stabilită de German.

Primim îndată invitaţia lui prietenoasă de a trece pe bordul lui pentru a regula condiţiile îmbarcării şi Sir Thomas, maiorul, Edward, Crowly, Roberts şi cu mine, statul major cu alte cuvinte, suntem peste câteva clipe pe puntea lui *William.*

Învoiala se încheie repede cu squalterul, care plăteşte fără a se precupeţi.

A doua zi de dimineaţă şalupa acostează din nou şi îmbarcarea tezaurului se operează metodic. Cum echipajul e destul de numeros, manevra merge strună şi cu o repeziciune de necrezut.

Şase drumuri încoace şi acolo ajung spre a transporta cele trei mii şi câteva sute de kilograme de aur.

Nu mai rămân de îmbarcat decât persoanele expediţiei.

Aburii sub presiune pufăie din supape.

Cele câteva minute, până să fie conduse pe bord cele şaptesprezece persoane ce compun trupa, şi vom spune adio paletuvierilor ce cresc pe malul golfului Carpentaria.

....

EPILOG.

Două luni după aceea o dublă cununie se celebrează îa biserica Sfânta Elisabeth. Amicul nostru Roberts se căsătoreşte cu Miss Mary iar' Ciril cu drăguţa Irlandeză Kelly.

Tot personalul caravanei se află aci în păr. *Bushmenii,* deşi îmbogăţiţi de dărnicia fraţilor Edward şi Richard, nu vor totuşi să părăsească pe stăpânii lor, cu tot dorul de acasă care-i munceşte.

Francis a fost numit intendent în locul lui Herr Huffmann. Tom se fuduleşte cu un costum nou-nouţ, de culoarea focului. Cât despre Ciril, e ca nebun de bucurie. Miss Mary, astăzi Mistress Roberts, a înzestrat-o pe Kelly cu două sute de mii de franci. Bravul băiat s-a ales cu o nevastă încântătoare şi cu zestre frumuşică, ceea ce nu prinde niciodată rău nimănui. A meritat, nici vorbă, acest dublu noroc.

Suntem cu toţii strânşi laolaltă sărbătorind cât putem mai bine şi mai vesel pe tinerii căsătoriţi, maiorul care a şi Început să vorbească de întoarcerea la Nga-Ko-Tko, căpitanul de marină, fratele său, care mâine Îşi reia îndeletnicirile pe mare, Crowly, care vrea să se stabilească în Australia, unde se mănâncă lucruri aşa de bune.

Am iscălit şi eu pe actul de căsătorie al bunului meu prieten, ca martor În faţa consulului Franţei. Ceremonia s-a sfârşit.

— Ei, prietenei îi spusei pe când îi strângeam mâna, acum, că te-ai „căpătuit”, n-o să mai vrei să vânturi

lumea cu mine.

— N-ai decât să te-nsori şi tu, nu-i cine ştie ce vitejie. Atunci, după ce ne-om aranja trebile în Franţa, o să mergem să vânăm în Anglia căci trebuie, nu?, să fac cunoştinţă cu noua mea familie; şi, după asta, dacă ne îndeamnă inima, venim să dăm iar o raită prin locurile astea. Nu-i aşa, nevestico?

....

Şi acum când, redat vârtejului existenţei pariziene, mai nu am prins de veste când s-au scurs doi ani de la acele zile de spaimă dar şi de bucurii, mă pomenesc întrebându-mă, când voi revedea pe acei buni prieteni la care odihneşte mereu gândul meu dar de cari mă despart patru mii de leghe de Ocean?...

---- SFÂRŞIT ----

Cereţi volumele apărute
în
colecţia „AVENTURA":

CIUMA STACOJIE
de Jack London

PRIZONIERII SUBMARINULUI U-35
de Paul Dancray

REGINA NEVĂZUŢILOR
de Fr. Valade

MASCA DE ARGINT
de Max Dazergues

PRINŢESA TARAKANOVA
de A. Lang

MISTERELE MADAGASCARULUI

Indrăgostit de o imagine.

In căutarea fantastică a frumoasei aviatoare dispărute Barbara Dingle.

Imprimeriile „Adevĕrul" S. A. Bucureşti